หนึ่ง

สายลมแผ่วพลิ้วพัดโชยมาเบาๆ ต้นหญ้าเขียวแซมน้ำตาลโอนเอนตามกระแสลม บรรยากาศโดยรอบช่างสดชื่นชวนให้เคลิบเคลิ้ม ทว่าหญิงสูงใหญ่ร่างกายอ้วนฉุที่ยืนอยู่เบื้องหน้าทะเลสาบกลับตัวสั่นไหว นางยกมือหนาขึ้นปาดหยาดน้ำที่ค่อยๆ ร่วงรินจากเบ้าตากลมจนอาบนองทั่วใบหน้าที่มีแต่ตุ่มหนองทุกอณูพื้นผิว เสียงสะอื้นไห้ของนางดังถี่ประดุจคนเจียนจะขาดใจสิ้นไร้ซึ่งความสุข

นัยน์ตาแดงช้ำมองพื้นน้ำกว้างที่หักเหแสงจากดวงอาทิตย์ทันทีที่ตกกระทบทอประกายระยิบระยับ ฉับพลันสตรีอัปลักษณ์นางนั้นก็ตัดสินใจทิ้งกายมหึมาดำดิ่งลงใต้พื้นน้ำ

ตู้ม!

“กรี๊ด! คุณหนู! คุณหนูตกน้ำเจ้าค่ะ!” สาวใช้คนสนิทที่มองอยู่ไม่ไกลกรีดร้องเสียงหลง ฉับพลันนั้นชายนับสิบคนก็กระโจนลงไปในทะเลสาบกว้างหมายช่วยชีวิตผู้เป็นนาย ร่างสตรีในชุดสีแดงถูกช่วยขึ้นมา นางไร้ซึ่งสติสัมปชัญญะ จนชายหกคนต้องช่วยกันหามร่างนางขึ้นมาวางบนพื้นดิน

“ฮือๆ คุณหนูฟื้นสิเจ้าคะ” สาวใช้โน้มกายเขย่าร่างคุณหนูของตนที่

โชกชุ่มไปด้วยน้ำ พลางร่ำร้องหมายให้ร่างตรงหน้าฟื้นคืนสติ นานเกือบเค่อ[1] ที่นางสิ้นลม ทว่าทันใดนั้นก็เกิดปาฏิหาริย์ เมื่อลมหายใจระรวยหวนคืนกลับมาอีกครั้ง

ริมฝีปากบางซีดไร้สีเลือดอ้ากว้างเพื่อขับของเหลวออกมา นัยน์ตากลมกะพริบถี่เพื่อปรับการมองเห็น ภาพที่พร่าเลือนค่อยๆ ชัดเจนขึ้นจนสะท้อนภาพสาวใช้ในชุดสีเขียวอ่อนที่ใบหน้าเปื้อนน้ำตาและกำลังยิ้มให้นาง

“ฉันเป็นอะไรไป” เสียงสั่นถามอย่างงุนงง ก่อนหญิงสาวอีกคนจะเอ่ยถามถึงสาเหตุของการตัดสินใจฆ่าตัวตาย ทว่าปฏิกิริยาที่ตอบโต้กลับมาพร้อมคำถาม “นี่! เรารู้จักกันเหรอ!” ทำเอาผู้ฟังถึงกับผงะ

“คะ...คุณหนูจำเซียงเซียงไม่ได้หรือเจ้าคะ” ใบหน้าหวานของสาวใช้ฉายแววตกตะลึง ด้วยคิดว่าคุณหนูที่รักคงความจำเสื่อมไปพร้อมกับลมหายใจที่หมดลงในคราแรก หยาดน้ำใสพลันไหลรินจากหางตาด้วยแสนเวทนาในตัวนายหญิง นัยน์ตาสาวใช้ชุดสีเขียวอ่อนทอดมองไปยังท้องฟ้าสีครามสลับกับปุยเมฆขาวที่ลอยเลื่อนแผ่วพลิ้วเปลี่ยนรูปร่างทาบทับผืนฟ้ากว้างอย่างอาดูร

“เหตุใดสวรรค์จึงกลั่นแกล้งคุณหนูหยูเหวินหยาของข้าเยี่ยงนี้ ฮือๆ ทั้งร่างกายที่ใหญ่โตและใบหน้าที่ต้องปกปิดไม่ให้ผู้ใดเห็นมาชั่วชีวิตยังไม่พออีกหรือ ตอนนี้ยังมาซ้ำเติมให้คุณหนูความจำเสื่อมอีก” เสียงตัดพ้อต่อโชคชะตาของสาวใช้สั่นเครือด้วยใจเวทนา

“นี่! เธอพูดอะไร ฉันไม่ใช่คุณหนูของเธอหรอกนะ ฉันชื่อเอียงจันทร์ ไม่ใช่เหวินหยาอะไรของเธอสักหน่อย” เสียงใสเอ่ยบอกด้วยความฉงน แต่หญิงสาวตรงหน้ากลับยิ่งสะอื้นหนัก

“โธ่! คุณหนูของบ่าว ฮือๆ”

“เอ๊ะ! คุณหนูอะไร ไม่เอาไม่อยากพูดด้วยแล้ว ฉันจะกลับบ้าน ยังไงก็ขอบใจเธอที่ช่วยฉันไว้นะ” ร่างหนาเอี้ยวตัวพลางเหยียดแขนยันกายหมาย

---

[1] เค่อ คือหน่วยนับเวลา โดยที่ 1 เค่อ = 15 นาที

จะพยุงตัวลุกขึ้น ทว่าทั้งร่างกลับแสนหนักอึ้ง กว่าจะยืนหยัดได้ก็ช่างปวดตัวยิ่ง

ทันทีที่เธอทรงตัวได้สำเร็จ ก็พลันหมุนตัวมองหาหนทางเดินกลับบ้าน เธอจำได้อย่างแม่นยำว่ากระโดดลงไปในแม่น้ำหมายจะช่วยชีวิตผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งในระหว่างนั้นร่างกายของเธอกลับแข็งชาอย่างกะทันหัน แล้วหมดสติไปในที่สุด

ยามนี้ดวงตาใสมองดูรอบกาย ปรากฏภาพทิวทัศน์งดงาม ไม่มีตึกรามบ้านช่องที่เบียดเสียดแออัดดังก่อนที่เธอจะหมดสติ และภาพชายหญิงตรงหน้าที่แต่งกายด้วยชุดจีนโบราณพร้อมเกี้ยวและขบวนติดตามที่แต่งชุดสีแดงกันหมด ทำให้ใจเธอกระตุกเต้นอย่างตื่นตระหนกและพลันวิตกกังวลอย่างมาก แต่สมองก็พยายามออกคำสั่งให้รวบรวมสติ

“คุณหนูไหวหรือไม่เจ้าคะ เรายังต้องเร่งเดินทางต่อนะเจ้าคะ” คำหวังดีของสาวใช้ที่บอกคุณหนูตนซึ่งใบหน้าฉายแววสับสน

“ฉันไม่ใช่คุณหนูของเธอนะ” เสียงปฏิเสธอย่างไร้เยื่อใยเอ่ยออกมาจากริมฝีปากบางที่ตอนนี้สีเลือดฝาดเริ่มกลับมา

“จะไม่ใช่คุณหนูได้อย่างไรกันเจ้าคะ นี่เจ้าค่ะ เอาผ้าปิดบังใบหน้าไว้ก่อนที่จะเดินทางต่อเถิดเจ้าค่ะ” มือเรียวของสตรีร่างเล็กรีบส่งผ้าผืนใหม่ให้เจ้านายตน

หญิงสาวได้ยินดังนั้นพลันยกมือขึ้นลูบคลำใบหน้า ปลายนิ้วเลื่อนไล้แผ่วเบา ผิวสัมผัสที่รับรู้ได้ทำให้เธอสงสัยว่าเหตุใดถึงหยาบกร้านและเต็มไปด้วยตุ่มไต ใจก็เริ่มเต้นถี่แรง เธอรีบไปที่ริมน้ำในทันใด ชะโงกมองผิวน้ำใสหมายให้สะท้อนภาพตน ทันใดนั้นดวงตาโตก็เบิกกว้าง ใจเธอกระตุกเต้นแรงราวกับมีสิ่งใดมาฉุดกระชาก

“นี่มันใครกัน! ใบหน้านี้! ร่างกายนี้! ทำไมถึงอัปลักษณ์เช่นนี้”

มือหนาลูบคลำใบหน้ากลมขณะที่สายตาทอดมองภาพสะท้อนบนผิวน้ำใสไม่กะพริบ ยามนี้มือเธอสั่นเทา ในใจสั่นสะท้าน

‘ฉันต้องฝัน! ฝันไปแน่ๆ หรือว่าฉันตายแล้ว!’ หญิงสาวพร่ำบอกตัวเอง

ในใจ พร้อมออกแรงหยิกแขนตนเองหมายให้ตื่นจากฝันร้าย ทว่ากลับไม่เป็นเช่นนั้น นัยน์ตาที่เบิกโพลงกะพริบแล้วหลุบลงเบื้องต่ำฉายประกายหวั่นวิตกก่อนที่น้ำใสจะไหลรินออกมาเพราะความสับสนในใจ

สมองน้อยๆ ครุ่นคิดไปถึงสารพันเหตุผลกับเรื่องที่ได้รับรู้ คิดว่าตนตาฝาด แต่ภาพกลับฉายชัดเสียจนต้องเปลี่ยนความคิด 'หรือว่าฉันตายในขณะที่พยายามช่วยชีวิตคนอื่น แล้ววิญญาณหลุดลอยมาสิงในร่างนี้' นี่คือคำตอบที่ชัดเจนที่สุดในตอนนี้ ทว่าทำไมต้องเป็นร่างของผู้หญิงอัปลักษณ์คนนี้ด้วย... คำถามนี้ยังคงค้างคาในใจและไร้ซึ่งคำตอบ

"คุณหนูเจ้าคะ คุณหนู!" สาวใช้พยายามเอ่ยเรียกสตินายตน

แต่เธอยังคงตกใจอย่างหนัก ด้วยความจริงนั้นโหดร้ายและกะทันหันเสียจนเธอตั้งตัวไม่ทัน ทันใดนั้นร่างหนาก็สิ้นสติไปอีกครั้ง

ย้อนไปเมื่อสามวันก่อน

ขบวนสินค้าของสกุลหยูผู้มั่งคั่งในดินแดนทางใต้เดินทางข้ามจากเมืองหนึ่งไปอีกเมือง ผ้าแพรพรรณและเครื่องประดับ รวมถึงสินค้าหลากหลายถูกนำไปส่งมอบตามคำสั่งซื้อยังต่างเมือง ทว่าช่างโชคร้ายเมื่อถูกโจรภูเขากลุ่มใหญ่ดักซุ่มโจมตีหมายปล้นชิงสินค้า

กระบี่ยาววาววับของโจรร้ายถูกชักออกมาฟาดฟันใส่ทหารรับจ้างที่คุ้มกันขบวนสินค้า ร่างแล้วร่างเล่าที่เลือดสาดกระเซ็นก่อนจะหมดลมหายใจ นายใหญ่ของสกุลหยูที่เดินทางมากับขบวนสินค้าในครานี้ถึงกับขวัญหนีดีฝ่อใจเต้นระส่ำ เพราะคิดว่าครานี้คงประสบเคราะห์ร้ายจนถึงแก่ชีวิตเป็นแน่ ทว่าดั่งสวรรค์เห็นใจ ให้ขณะนั้นมีกลุ่มทหารหาญเดินทางผ่านมาพอดี เมื่อพวกเขาพบเห็นเหตุการณ์ตรงหน้าจึงไม่รั้งรอที่จะยื่นมือเข้าช่วยเหลือ

เหล่าทหารในชุดเกราะเหล็กเข้าปะทะกับกลุ่มโจรป่าดั่งราชสีห์ต่อสู้กับฝูงหมาป่าและหมายเอาชีวิตอีกฝ่าย ในกลุ่มคนที่กำลังต่อสู้กัน มีร่างสูงใหญ่ที่สง่ากว่าทุกคนปรากฏขึ้น เขาสวมหมวกเหล็กปิดบังใบหน้า เปิดไว้เพียงดวงตา

เพื่อให้อีกฝ่ายเห็นนัยน์ตาสีดำขลับดุคมประดุจพยัคฆ์ร้าย ที่ส่องประกายสะท้อนภาพชีวิตเล็กๆ ตรงหน้า

ร่างสูงใหญ่เคลื่อนไหวดุจพายุ เขาโจมตีโจรป่าอย่างไร้ความปรานี เพียงไม่นานโจรร้ายก็ถูกกำราบจนราบคาบ ผู้นำขบวนสินค้าพลันคุกเข่าลงตรงหน้าทหารหาญกลุ่มนั้น

"ขอบคุณท่านมาก มิทราบว่าท่านมีชื่อเสียงเรียงนามว่าอันใด" ชายชรากล่าวขอบคุณพลางถามไถ่ชื่อผู้มีพระคุณ แต่ชายในชุดเกราะสวมหมวกเหล็กกลับนิ่งไม่ตอบคำใด ทหารที่ยืนข้างกายจึงเอ่ยนามแทน

"ท่านผู้นี้คือคุณชายใหญ่แห่งสกุลเหิง นามว่าเหิงเจี้ยง หรือแม่ทัพเหิงเจี้ยงผู้ไร้พ่าย" เสียงคนสนิทนามว่าชิวหูกล่าวชัด เขาสวมเกราะเหล็กไม่ต่างจากนายตน ทว่าไม่มีหมวกสวมปิดคลุม และเกราะเหล็กที่สวมก็มีลวดลายแสดงถึงความมีอำนาจเป็นรองอย่างชัดเจน

ทันทีที่หยูเกาได้ยินนามของชายตรงหน้า ใบหน้าที่เต็มไปด้วยหนวดเคราก็แย้มยิ้มอย่างดีอกดีใจ "ช่างเป็นบุญของข้ายิ่งนัก ที่ได้แม่ทัพเหิงผู้ยิ่งใหญ่มีชื่อเสียงไปทั่วแผ่นดินช่วยชีวิตไว้ ข้าดีใจนัก! ได้โปรดบอกข้ามาเถิดว่าจะให้ข้าตอบแทนสิ่งใดท่านได้บ้าง"

"ท่านแม่ทัพแค่ผ่านทางมา และบังเอิญเห็นพวกเจ้ามีภัยจึงยื่นมือเข้าช่วยเหลือ ไม่ต้องตอบแทนใดๆ หรอก" ชิวหูเอ่ยแทน ด้วยรู้นิสัยนายของตนดีว่าปากหนัก เอ่ยคำใดก็แสนยากเย็น ทว่าพอเอ่ยขึ้นมาก็เป็นแบบขวานผ่าซากไร้ซึ่งคารมเสนาะหู

"ไม่ได้! ท่านแม่ทัพอุตส่าห์ช่วยชีวิตข้ากับคนสกุลหยูอีกหลายชีวิต โปรดให้ข้าได้ตอบแทนเพื่อความสบายใจเถิด เช่นนั้นเอาอย่างนี้! ข้ามีบุตรสาวที่กำลังเข้าสู่วัยออกเรือน แต่นางมิค่อยงดงามนัก และมักถูกล้อเลียนอยู่บ่อยครั้ง ถึงกระนั้นข้าก็ขอให้ท่านแม่ทัพได้โปรดรับนางไว้เป็นฮูหยินในจวนท่านด้วยเถิด เผื่อนางจะช่วยงานในเรือนและแบ่งเบาความเหนื่อยยากให้ท่านได้บ้าง อีกอย่าง... ถ้าท่านแม่ทัพยินยอมเป็นบุตรเขยข้า ก็เสมือนเกี่ยวดองเป็น

เครือญาติ ข้ายินดีเป็นกำลังช่วยเหลือท่านในภายภาคหน้า”

สิ้นคำของหยูเกา ร่างใหญ่ตรงหน้าก็คิดหนัก ชิวหูคนสนิทพลันกระซิบความที่ข้างใบหูของนายตนในทันที

“ท่านแม่ทัพ! รับนางไว้เถิดขอรับ ข้าเคยได้ข่าวว่าสกุลหยูร่ำรวยในดินแดนทางใต้นัก หากปรองดองเป็นเครือญาติ ต่อไปถึงคราวที่เราขาดเสบียงหรือกำลังทรัพย์และอาวุธ เขาอาจจะช่วยเหลือเราได้นะขอรับ” ชิวหูช่วยออกความคิดเห็น หมายให้นายตนได้มีอำนาจมากขึ้น เขาเปรียบเสมือนกุนซือฝ่ายซ้ายที่คอยให้คำแนะนำในเรื่องต่างๆ ด้วยความภักดีเสมอมา

ด้านเหิงเจี้ยงฟังคำแล้วคิดตาม คิ้วดกดำที่เรียงตัวอย่างดีภายใต้หมวกเหล็กขมวดมุ่นอย่างครุ่นคิด ชายหนุ่มคิดว่าคำของลูกน้องก็มีเหตุผล แต่เขาไม่ชอบการกระทำที่ใช้เล่ห์เหลี่ยมเอาแต่ได้ จึงตัดสินใจเอ่ยคำตามที่คิด

“ข้าไม่ใคร่ได้บุตรีเจ้า แต่ถ้าจะตอบแทน ขอเป็นเงินก็พอ” เสียงใหญ่เอ่ยตรงๆ นิสัยแข็งทื่อดุจก้อนหิน คำพูดก็แสนจะเถรตรงจนทำให้ใครหลายคนแสลงหูมานักต่อนัก

ด้านหยูเกาได้ฟังก็พลันตกตะลึงค้าง ด้วยคำกล่าวที่บอกว่าขอเงินทองแต่ไม่เอาบุตรสาวตน ทำให้เขานิ่งอึ้งไปชั่วขณะ ทว่านี่คือโอกาสเหมาะที่เขาจะได้เกี่ยวดองกับแม่ทัพผู้เกรียงไกรให้เป็นบุญแก่วงศ์ตระกูล และเป็นการรวบรัดส่งบุตรสาวที่ตนกังวลว่าจะไร้คู่ให้มีคู่ครองเสียที จึงไม่มีทางปล่อยโอกาสนี้ไปเป็นแน่ ท่าทางชายชราอึกอักอย่างเห็นได้ชัด ชิวหูเห็นเช่นนั้นก็อดกล่าวความต่อไม่ได้

“ท่านหยู ข้าก็พอจะได้ยินข่าวเกี่ยวกับบุตรสาวของท่านมาบ้าง คำเล่าลือถึงบุตรสาวท่านนั้นไม่ค่อยดีสักเท่าใด มีหลายคนเล่าว่านางแสนอัปลักษณ์จนหาหญิงใดในใต้หล้านี้เปรียบไม่ได้ อีกทั้งยังมีคำสาปติดกายมาตั้งแต่เกิด แล้วจะให้ท่านแม่ทัพของข้าแต่งนางเป็นฮูหยินน้อยอย่างนั้นรึ” ชิวหูมีมันสมองที่เฉียบแหลมและฝีปากกล้า จึงแกล้งเอ่ยเพื่อหวังบางสิ่ง

“อะ...เอ่อ... เอาเช่นนี้ ข้าจะมอบบุตรสาวและแถมสินสอดตามจำนวน

ที่ท่านแม่ทัพเรียกร้อง” ชายชราโค้งตัวอย่างนอบน้อม กลัวบุตรสาวจะขายไม่ออกถึงขนาดยอมเป็นฝ่ายเสนอสินสอดให้ฝ่ายชาย เพียงแค่หวังให้ฝ่ายชายเมตตารับบุตรสาวตนไปเป็นภรรยาเท่านั้น

ชิวหูได้ยินคำก็พลันยิ้มเจ้าเล่ห์ สิ่งนี้เป็นไปตามที่เขาคิดไว้ไม่ผิดเพี้ยน แต่ร่างใหญ่ข้างกายกลับเอ่ยขึ้นอีกครั้ง

“ข้าไม่ใคร่ได้บุตรสาวเจ้า! แต่ถ้าจะมอบ ขอเป็นเงินก็พอ” เสียงทุ้มย้ำบอกชัดถ้อยชัดคำ

เขายินดีรับน้ำใจหากชายชราตรงหน้าจะมอบให้เพื่อช่วยเหลือกองทัพ ทว่าเขาไม่ยินดีที่จะแต่งภรรยาเพิ่ม เพราะเขาก็มีภรรยาแล้วถึงสองคน ล้วนแต่เป็นสาวงามมิเป็นรองหญิงใด ทั้งคำเล่าลือว่าสตรีที่จะยกให้นั้นแสนอัปลักษณ์ เขาก็ยิ่งไม่อยากได้มาให้เคืองสายตาและยังเกะกะจวนอีก

ชิวหูได้ฟังนายตนเอ่ยย้ำก็คิดหนัก ยามนี้หากได้สกุลหยูมาเป็นกำลังช่วยสนับสนุนทุนทรัพย์ก็คงสามารถเลี้ยงดูหลายชีวิตในจวนเหิงได้สบายขึ้น เพราะถึงแม้สกุลเหิงจะเป็นแม่ทัพมาหลายรุ่น ทว่าความซื่อสัตย์และเถรตรงทำให้ไม่ฝักใฝ่อำนาจและยุ่งเกี่ยวกับเงินสินบนใดๆ จึงมีเพียงเบี้ยหวัดทหารและสมบัติที่สะสมมาใช้เลี้ยงคนในจวน รวมถึงทหารสกุลเหิงร่วมสองพันชีวิต แม้จะไม่ขาดแคลน แต่บางช่วงก็ขาดสภาพคล่อง การยื่นข้อเสนอเช่นนี้จึงเป็นการดีแก่สกุลเหิงยิ่ง

“กระนั้นแล้วแต่ท่านหยูเถิด ท่านแม่ทัพกับพวกข้าต้องขอตัวก่อน” ทหารคนสนิทรีบเอ่ยตัดบท และนำแม่ทัพเดินทางกลับฐานในทันที ถ้าขืนคุยต่อเขาเกรงว่าสกุลเหิงจะสูญเสียโอกาสทองเพราะความดึงดันของนายตนเป็นแน่แท้

ณ บ้านสกุลหยู

ข่าวดีถูกถ่ายทอดจากปากผู้เป็นบิดาไปยังบุตรสาวคนสุดท้องนามว่าหยูเหวินหยา ซึ่งมีอายุสิบเจ็ดปี เป็นบุตรคนที่สี่ของสกุลหยู เศรษฐีมั่งคั่งผู้คุม

อำนาจการค้าในดินแดนทางใต้ หยูเหวินหยามีพี่สาวสองคนคือหยูเหวินอิงกับหยูเหวินชิง และพี่ชายอีกหนึ่งคนนามว่าหยูเหวินชาง ส่วนนางเป็นน้องเล็กสุดจึงมักถูกกลั่นแกล้งอยู่เสมอ

ด้วยความที่นางเกิดมาพร้อมรูปร่างที่ใหญ่เทอะทะ และใบหน้าที่อัปลักษณ์เต็มไปด้วยตุ่มหนองปูดโปน ยิ่งทำให้นางเป็นที่รังเกียจจากผู้คนในตระกูล ยังดีที่มีพี่ชายคอยเอ็นดูเอาใจใส่ด้วยแสนสงสารน้องสาวผู้อับโชค

ทว่าเมื่อบิดาแจ้งข่าวการแต่งงานสายฟ้าแลบ นางจึงตื่นตระหนกตกใจยิ่ง ภายในใจสั่นไหว เพราะเกรงกลัวว่าต้องแต่งเข้าไปอยู่ในสถานที่ที่ไม่คุ้นเคย ทั้งยังต้องแต่งกับชายที่มีข่าวลือว่าโหดเหี้ยม แม่ทัพแห่งแผ่นดินที่เข่นฆ่าคนเป็นว่าเล่น มีฉายาเย็นชาประดุจก้อนน้ำแข็ง และที่น่าหวั่นเกรงที่สุดคือ การแต่งเข้าเป็นภรรยาคนที่สาม อนุภรรยาที่ต้องอยู่ภายใต้อำนาจภรรยาอีกสองคน

สองมืออวบอูมของหยูเหวินหยาประสานกันจนชื้นเหงื่อ หญิงสาวขบริมฝีปากเพื่อสะกดความอึดอัดใจ นัยน์ตากลมหลุบต่ำและทอประกายวูบไหวแสดงความหวั่นใจอย่างที่สุด

“ฮือๆ ท่านพ่อ ข้าไม่แต่ง” ร่างหนากล่าวเสียงสะอื้น แววตาตื่นตระหนกของบุตรสาวเว้าวอนต่อผู้เป็นบิดา

ด้านซ้ายและด้านขวาของนางคือพี่สาวที่ยืนขนาบข้าง พวกนางมีรูปร่างอรชร ใบหน้าขาวนวลงามงดตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้า ผิดกับน้องสุดท้องที่มีร่างกายมหึมาดุจหมีป่า และมีใบหน้าอัปลักษณ์ดั่งต้องคำสาป จึงต้องใช้ผ้าคลุมอย่างมิดชิดเหลือไว้เพียงดวงตา

ตั้งแต่เกิดมาหยูเหวินหยาไม่เคยได้รับอนุญาตให้ออกจากเรือนสกุลหยูสักครั้ง นางทำได้เพียงปีนบันไดแล้วใช้แขนเกาะกำแพงสูง ส่งสายตาทอดมองอาณาบริเวณนอกกำแพงทุกวัน แต่เมื่อมีชาวบ้านที่ผ่านไปมาสังเกตเห็นว่านางมาแอบดู ทุกคนก็จะส่งเสียงบ้างซุบซิบบ้าง เพราะข่าวความอับโชคที่นางได้รับเป็นที่กล่าวขวัญจากคนในสู่คนนอก จนไม่มีผู้ใดไม่รู้จักหยูเหวินหยาสตรีต้องคำสาปผู้นี้ ยังดีที่นางได้เล่าเรียนผ่านตำรามากมาย นางจึงมีไหวพริบมิด้อย

กว่าผู้ใด

ยามนี้ริมฝีปากบางของพี่สาวทั้งสองเหยียดใส่น้องสาวร่วมสายเลือดที่นั่งคุกเข่าอยู่บนพื้น พวกนางมิเห็นแก่ความสัมพันธ์ฉันพี่น้องแม้เพียงนิด ด้วยในใจส่วนหนึ่งรังเกียจและเกรงกลัวคำสาป และอีกส่วนก็แสนอิจฉาที่น้องสาวผู้อัปลักษณ์ได้แต่งเป็นภรรยาแม่ทัพใหญ่ผู้มีชื่อเสียงระบือไกล แต่พวกนางกลับได้แต่งกับพ่อค้าเล็กๆ

"อย่ามาบีบน้ำตาให้ท่านพ่อสงสาร เลิกเสแสร้งทำเหมือนไม่อยากแต่งเสียที อย่างเจ้า! แค่ได้ออกเรือนก็น่าจะดีใจมากกว่า เพราะดูหน้าตาแสนทุเรศทุรังเช่นนี้ยังหาสามีได้ก็นับว่าบุญโขแล้ว เจ้าทำให้ท่านพ่อต้องเสียทรัพย์สินมากมายเพื่อเป็นสินสอดให้ท่านแม่ทัพเหิงยอมรับปากแต่งกับเจ้า ยังไม่ดีใจอีกรึ! มีสตรีนางใดบ้างที่ต้องเอาเงินเร่ไปจ้างให้บุรุษมาเป็นสามีเช่นนี้"

"ท่านพี่! ฮือๆ" หยูเหวินหยาสะเทือนใจอย่างหนักหน่วง คำพูดของพี่สาวช่างคมราวกับมีดที่กรีดลงกลางใจนาง

"พอที! เลิกโต้เถียงกันได้แล้ว เหวินอิง เจ้าเป็นพี่คนโตสุด อย่าพูดในสิ่งที่ไม่ถนอมใจน้องเจ้าเช่นนี้" หยูเกาเอ่ยเตือน หลายครั้งหลายหนที่เขาเห็นบุตรสาวคนเล็กถูกต่อว่าอย่างเดียดฉันท์ จนใจคนเป็นบิดาก็อดสงสารไม่ได้

"ท่านพ่อ!" หยูเหวินอิงตวาดใส่บิดาอย่างฉุนเฉียว

"ส่วนเจ้า! กลับไปเก็บข้าวของเพื่อเตรียมย้ายไปจวนแม่ทัพเสีย ไม่ใช่เวลามาคร่ำครวญแล้ว การเดินทางช่างแสนไกล ต้องเตรียมของให้พร้อม อีกอย่าง... เจ้าต้องเตรียมชุดพร้อมผ้าปิดบังใบหน้าที่มิดชิด อย่าให้ท่านแม่ทัพเห็นหน้าตาอัปลักษณ์ของเจ้า จนเกรงกลัวต้องส่งเจ้ากลับมาเป็นอันขาด หากเกิดเรื่องเช่นนั้น ข้าจะตัดพ่อตัดลูกกับเจ้า!" คำสั่งบิดาลั่นบอกอย่างเผด็จการ

หยูเหวินหยายังไม่ทันได้เปิดปากเอ่ยคำใดต่อ ก็ถูกบ่าวรับใช้ในตระกูลนำตัวนางกลับไปยังห้องของตน

หลังจากวันที่รู้ข่าวการแต่งงาน หยูเหวินหยาก็แสนตรอมตรม ข่าวงานแต่งงานของคุณหนูต้องสาปถูกลือปากต่อปาก จนผู้คนต่างวิพากษ์วิจารณ์กัน

ไปต่างๆ นานา แต่ส่วนมากจะกล่าวไปในทางไม่ดีว่าสกุลหยูอับจนหนทางที่จะหาสามีให้บุตรสาวคนเล็ก ถึงขนาดยอมเป็นฝ่ายมอบสินสอดให้แก่ฝ่ายชายราวกับจ้างวานให้ยอมแต่งเสียมากกว่า

ด้านหยูเหวินหยา ทุกวันก็เอาแต่ร่ำไห้ด้วยความโศกเศร้ากับการแต่งงานครั้งนี้ จนกระทั่งวันรับตัวเจ้าสาวมาถึง นางแต่งกายด้วยชุดสีแดงสดปักลายดอกด้วยดิ้นทองแสดงถึงฐานะอันร่ำรวย หยูเกาผู้เป็นบิดาเอาแต่เดินไปซ้ายทีขวาทีอย่างร้อนรน ไม่ต่างจากพี่สาวทั้งสอง พวกนางอยากยลโฉมหน้าท่านแม่ทัพผู้เกรียงไกรให้เป็นขวัญตาจนอดตื่นเต้นไม่ได้

เงินทองและข้าวของมากมายถูกบรรจุลงในหีบใหญ่หลายใบเพื่อเตรียมรอออกเดินทาง ทว่าก็ไร้วี่แววของเจ้าบ่าว ผู้คนที่รายล้อมตัวบ้านสกุลหยูต่างเริ่มหันซ้ายแลขวาก่อนจะเอ่ยซุบซิบนินทากันระงม

ในจังหวะนั้นเอง ม้าศึกตัวใหญ่ก็วิ่งทะยานเข้ามาทางประตูที่ประดับด้วยผ้าแดงและของตกแต่งในงานมงคล แต่เมื่อมาถึงกลับไม่ใช่เหิงเจี้ยง เป็นเพียงทหารม้าผู้ส่งข่าวเท่านั้น!

“ท่านคือท่านหยูใช่หรือไม่” นายทหารถามพร้อมกับยื่นม้วนกระดาษที่ถูกปิดผนึกในกระบอกไม้อย่างแน่นหนาให้หยูเกา มันคือจดหมายแจ้งความจำนงของแม่ทัพผู้ยิ่งใหญ่ ชายชราในชุดมงคลจึงรับมาและมิรั้งรอที่จะเปิดอ่านในทันที

ข้อความในนั้นระบุว่าเขาติดภารกิจไม่สามารถมารับเจ้าสาวได้ และหากฝ่ายหญิงยังยืนยันจะเกี่ยวดองเป็นเครือญาติตามที่ลั่นวาจา ก็ให้ส่งบุตรสาวเดินทางไปที่จวนสกุลเหิงด้วยตัวเอง เมื่อไปถึงจะมีคนรอต้อนรับอยู่ที่นั่น ส่วนเขาอีกไม่นานก็จะได้ย้ายกลับไปพำนักที่จวน และคราน้้นก็จะได้พบกับคุณหนูสกุลหยู

ทุกถ้อยคำที่เขียนลงในจดหมายที่ส่งถึงทำให้หยูเกาตกใจอย่างมาก ฝ่ามือใหญ่กำแน่น ริมฝีปากขบกัน แสดงอาการไม่พึงใจ *“แล้วพิธีแต่งจะทำเช่นไร”* ชายชราหน้าเปลี่ยนสี เพราะพิธีมงคลอันแสนสำคัญถูกละเลย

บรรยากาศครื้นเครงกลับสงัดเงียบแฝงด้วยความตึงเครียดจนเสียกลิ่นอายและฤกษ์ยามมงคล

“แม่ทัพเหิงย้ำเพิ่มเติมมาว่า ท่านหยูเอ่ยปากอยากตอบแทนที่ช่วยชีวิตโดยการมอบบุตรสาวให้เอง ทั้งที่ท่านแม่ทัพก็ปฏิเสธอยู่หลายครั้ง และยังมีคำเล่าลือเรื่องคำสาปที่ติดตัวบุตรสาวท่านตั้งแต่เกิดอีก ดังนั้นการเป็นแค่อนุก็คงเพียงพอกับคุณหนูหยูแล้ว จึงขอให้ท่านอย่าเคร่งครัดในพิธี”

หยูเกาได้ฟังก็ยิ่งเดือดดาล ทว่าก็สิ้นคำพูด เพราะเขาเคยเอ่ยเป็นเชิงยัดเยียดบุตรสาวให้แต่งงานเช่นนั้นจริง เพียงแต่ไม่คิดว่าจะถูกปฏิบัติอย่างไร้เยื่อใยเช่นนี้

นายทหารส่งจดหมายเห็นอาการชายชราตรงหน้ามีท่าทีลังเล จึงถามกลับด้วยหมายจะหาข้อสรุป *“หรือท่านจะยกเลิก”* เสียงทุ้มถามอย่างเยือกเย็นทว่าทำใครอีกคนร้อนรน

“ไม่ๆ ข้าไม่ยกเลิก ข้าจะรีบส่งบุตรสาวขึ้นเกี้ยวล่วงหน้าไปรอที่จวนตามที่ท่านแม่ทัพต้องการ” หยูเกาลั่นคำแล้วรีบจัดแจงจับบุตรสาวขึ้นเกี้ยวขบวนแห่ตามที่ตกลง

หากเหวินหยาไม่ได้ออกเรือนวันนี้ก็คงไม่มีหวังจะได้ตบแต่งอีกแน่ ด้วยขบวนเจ้าสาวได้ม่ายเจ้าบ่าวไปแล้ว ทั้งยังรูปลักษณ์ที่อัปลักษณ์ แล้วจะหวังให้ผู้ใดมาสู่ขอก็คงหาไม่ได้ ดังนั้นการส่งตัวนางออกเรือน แม้เป็นเพียงแค่ตำแหน่งอนุภรรยา ก็ยังดีกว่าให้นางแก่ชราอยู่ในสกุลหยู ไร้คนดูแล และเมื่อยามบุพการีตายจากไป ผู้ใดเล่าจะมาอุ้มชูนางที่โดดเดี่ยว คงไม่วายถูกพี่สาวกลั่นแกล้งไปชั่วชีวิต

ร่างหนาโอนเอนเล็กน้อยตามแรงเหวี่ยงของเกี้ยวเจ้าสาว ภายใต้ผ้าแดงที่คลุมทับผ้าที่โพกเพื่อเร้นใบหน้าอีกชั้นกำลังเปียกชื้น น้ำใสหลั่งไหลดั่งเกลียวคลื่นโถมทะลักจากเบ้าตากลม ขบวนเจ้าสาวนี้ไร้ซึ่งเจ้าบ่าว พิธีมงคลถูกทำลายจนสิ้นด้วยน้ำมือของแม่ทัพใจเหี้ยมที่ไม่เคยจะได้เห็นแม้แต่หน้า

นางกำเอี๊ยมสีแดงที่ต้องมอบให้เจ้าบ่าวเมื่อครามารับตัว เพื่อแลกปิ่นทองที่เขาต้องมอบให้นางใช้ประดับศีรษะตามประเพณีก่อนออกจากบ้านเจ้าสาว สิบนิ้วของนางขยำขยี้เอี๊ยมสีแดงที่ปักตัวอักษรว่า ‘อยู่ด้วยกันจนแก่ร้อยปี’ บนตักด้วยใจแสนเจ็บปวด เพราะเจ้าบ่าวไม่มา เอี๊ยมนี้ก็ไร้ความหมาย ทว่าบิดายังคงยัดเยียดใส่มือนางก่อนออกเดินทางจากสกุลหยู

ไร้ซึ่งปี่ไร้ซึ่งขลุ่ยหรือเครื่องดนตรีส่งเสียงนำขบวนเจ้าสาวม่ายขันหมากแม้เพียงนิด มีเพียงนางที่ร่อนเร่เสนอตัวพร้อมหอบเงินทองที่เป็นสินสอดไปมอบให้ชายแปลกหน้าถึงจวน ความรู้สึกของนางแสนชอกช้ำ ไม่หลงเหลือความภาคภูมิใจใดๆ ในฐานะสตรีอีกแล้ว

นางตระหนักอยู่เสมอว่าตนแสนอัปลักษณ์และเป็นที่รังเกียจ แต่สิ่งที่เหิงเจี้ยงกระทำนั้นช่างหยามเกียรตินางจนเกินจะรับไหว ร่างหนาคร่ำครวญปานจะขาดใจ ด้วยสิ้นเยื่อใยจากเจ้าบ่าวใจทมิฬ

ขบวนเจ้าสาวผู้ต้องสาปยังคงเดินทางแข่งกับเวลา ทุกย่างก้าวที่เกี้ยวแดงไกลห่างจากบ้านสกุลหยู หัวใจของนางยิ่งถูกบีบรัด ความกลัวและความเจ็บปวดกลางอกตอกย้ำจนนางไม่อยากมีชีวิตอีกต่อไป ในเมื่อฤกษ์มงคลถูกทำลายสิ้น แล้วนางต้องกลัวสิ่งใดอีกเล่า

หยูเหวินหยาคิดเช่นนั้นพลันออกคำสั่งให้ขบวนหยุดพัก ก่อนเยื้องย่างไปเบื้องหน้าทะเลสาบ นัยน์ตาแดงช้ำทอดมองไปยังผืนน้ำกว้างที่สะท้อนแสงอาทิตย์ซึ่งตกกระทบ ปลายเส้นผมสีดำพลิ้วลู่ตามสายลมที่พัดโชยมา จนผ้าคลุมหน้าสีแดงผืนนอกปลิวไป นางยกมือหนาขึ้นปาดหยาดน้ำตาที่ร่วงรินจากดวงตากลมจนอาบนองทั่วใบหน้า เสียงสะอึกสะอื้นของนางดังถี่คล้ายคนเจียนจะขาดใจที่สิ้นไร้ซึ่งความสุข

“สหายหรือ ข้าไม่มี! ความรักหรือ ข้าไม่รู้จัก! ตลอดชีวิตข้าต้องทนทุกข์อยู่ภายใต้ผ้าคลุมหน้า ทุกคำที่ดูถูกตลอดสิบเจ็ดปี และทุกสายตาที่หยามเหยียดข้ามานานแสนนาน ข้าเหนื่อยเหลือเกิน แต่ข้าก็กล้ำกลืนฝืนทนมีชีวิต

อย่างน่าสังเวช

“แต่ยามนี้ท่านพ่อส่งข้าให้ไปแต่งงานกับชายแปลกหน้าที่ไม่แม้แต่จะมารับข้า หรือยอมเข้าพิธีแต่งงานอย่างถูกต้องตามประเพณีกับข้าเสียด้วยซ้ำ แล้วข้าจะแต่งไปทำไม เพียงแค่ให้ข้าไปพ้นหูพ้นตาเท่านั้นหรือ

“หรือเพียงแค่ให้ข้าที่เป็นตัวเสนียดของวงศ์ตระกูลไม่สร้างชื่อเสียเรื่องไร้ชายตบแต่ง ท่านพ่อถึงกับยอมมอบทรัพย์สินให้เจ้าบ่าวเพื่อเป็นสินสอดเช่นนี้ ข้าก็เหมือนแค่ของแถมสินะ เพราะเขาสนใจในเงินทองแต่หาได้สนใจข้าไม่ ตัวข้าช่างไร้ค่าต่ำต้อยเสียยิ่งกว่าสิ่งของอีกหรือนี่

“พอแล้ว พอกันที ข้ามิอาจทนไหว ข้าขอจบชีวิตสิ้นลมหายใจที่แสนระทมทุกข์ภายใต้สายน้ำที่สงบนิ่งนี้ เทพแห่งสายน้ำได้โปรดนำพาวิญญาณข้าไป และช่วยปลดปล่อยข้าจากความตรอมตรมอันไร้ที่สิ้นสุดนี้เสียทีเถิด”

ร่างหนาในชุดเจ้าสาวทอดอาลัยอยู่เบื้องหน้าทะเลสาบขณะที่ขบวนมงคลหยุดพัก เพราะการเดินทางช่างแสนไกลและสร้างความเหนื่อยล้าให้แก่ผู้ติดตามยิ่ง ชั่วลมหายใจนางพลันตัดสินใจทิ้งร่างหนาดำดิ่งลงใต้ผิวน้ำ

ตู้ม!

วงคลื่นน้ำขยายตัว หยดน้ำใสสาดกระเซ็นทั่วบริเวณ

“กรี๊ดๆๆ”

เสียงสาวใช้กรีดร้องด้วยความตกใจ นำพาให้หญิงสาวได้สติขึ้นมาฉับพลัน ลมหายใจหอบถี่ หัวใจเต้นแรง ทว่าแสนเจ็บปวด ความรู้สึกจากภาพฝันยังตราตรึง และทิ้งความรวดร้าวดั่งหัวใจถูกบดขยี้เอาไว้

“คุณหนู! รู้สึกตัวแล้วหรือเจ้าคะ” เสียงสาวใช้ที่อยู่เคียงข้างยังคงเอื้อนเอ่ยอย่างห่วงใย

ร่างหนากะพริบตาถี่เพื่อตั้งสติ วิญญาณใหม่ในร่างของหยูเหวินหยากวาดตามองรอบกาย ก็พบว่าตนยังคงอยู่ในสถานที่แปลกตา ยังอยู่ในร่างกายมหึมาและใบหน้าที่มีแต่ตุ่มหนองเฉกเช่นเดิม

‘เมื่อครู่เป็นความทรงจำของเจ้าของร่างนี้สินะ ทรมานเหลือเกิน ความ

รู้สึกเจ็บปวดจนอยากจะตายยังหลงเหลืออยู่ เจ้าของร่างคงตั้งใจปลิดชีวิตตนเองเป็นแน่ แต่ทำไมฉันถึงกลับมาอยู่ในร่างนี้แทนกันนะ' เธอพร่ำคิดในใจก่อนตัดสินใจหันไปคุยกับสาวใช้ที่นั่งเคียงข้าง

"ฉัน... ไม่สิ ข้าชื่ออะไรหรือ" เอียงจันทร์ที่อยู่ในร่างหยูเหวินหยาเอ่ยถาม

"คะ...คุณหนู! จำแม้กระทั่งตัวเองก็ไม่ได้หรือเจ้าคะ" เสียงเล็กที่มีสถานะต่ำกว่าถามกลับอย่างตกใจ

เอียงจันทร์ในร่างหยูเหวินหยาส่ายหน้าแทนคำพูด ไม่สามารถบอกความจริงเรื่องวิญญาณตนไม่ใช่คุณหนูผู้นี้ได้ เพราะอาจถูกกล่าวหาว่าบ้าหรือเพี้ยนจนดูน่าสมเพชมากกว่าเดิม

เซียงเซียงเห็นอาการของคุณหนูที่ตนรักแปลกไปก็ยิ่งเจ็บปวดใจ ตลอดมานางเติบโตมาพร้อมหยูเหวินหยาในฐานะลูกของบ่าวรับใช้ แต่หยูเหวินหยากลับรักใคร่และเห็นนางเป็นเสมือนพี่น้อง มีอะไรก็แบ่งปัน ทั้งยังร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมาตลอด

"คุณหนูความจำเสื่อมจริงหรือเจ้าคะ ฮือๆ ต้องเป็นเพราะคุณหนูหยุดหายใจไปนานแน่ๆ ฮือๆ คุณหนูเป็นบุตรสาวคนสุดท้องของสกุลหยูชื่อว่าเหวินหยาเจ้าค่ะ โธ่สวรรค์! ทำไมถึงโหดร้ายกับคุณหนูเช่นนี้ ฮือๆ" เซียงเซียงร่ำไห้อย่างหนัก มือเล็กพยายามปาดเช็ดหยาดน้ำใสที่ไหลรินไม่หยุด

ด้านหญิงสาวที่อยู่ในร่างใหญ่ยังคงสับสน สมองน้อยๆ กลั่นกรองและคิดไปสารพัด 'หยูเหวินหยา ชีวิตเธอช่างน่าสงสารจัง ขนาดแค่ความทรงจำเบาบางที่ได้รับรู้ยังทำให้ฉันเจ็บปวดใจไม่หาย ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมเธอถึงคิดสั้น ฉันขอโทษที่เคยว่าร่างของเธออัปลักษณ์ในตอนแรกที่เห็น ฉันขอโทษนะหยูเหวินหยา' วิญญาณดวงใหม่ในร่างหยูเหวินหยารำพึงรำพันในใจ

"เธอ... เอ๊ย! เจ้าชื่ออะไรล่ะ" หญิงสาวตัดสินใจถามต่อ

"เซียงเซียงเจ้าค่ะ ฮือๆ คุณหนูจำบ่าวยังไม่ได้เลย ขนาดเราเติบโตมาด้วยกันแท้ๆ ฮือๆ" สาวใช้คร่ำครวญ

“ขอโทษนะเซียงเซียง ข้าจำไม่ได้จริงๆ” เสียงใสเอ่ยบอกพร้อมเอามือจับศีรษะ พลางทำทีว่าจำไม่ได้อย่างจนใจ

“ไม่เป็นไรเจ้าค่ะ ฮือๆ ต้องโทษสวรรค์ที่กลั่นแกล้งคุณหนูไม่หยุดหย่อน ตลอดมาคุณหนูเจ็บช้ำมามาก แต่ก็ดีเหมือนกันที่คุณหนูลืมทุกสิ่ง ต่อไปคุณหนูก็อย่าคิดสั้นเช่นวันนี้อีกนะเจ้าคะ”

“ฉัน... เอ่อ... ข้าจะพยายาม เจ้าก็อย่าร้องไห้อีกเลย” เธอพยายามใช้คำพูดที่ไม่คุ้นปากเอ่ยบอก มืออวบอูมยกขึ้นลูบคลำใบหน้าตน ทันทีที่สัมผัสโดนตุ่มตะปุ่มตะป่ำและน้ำหนองที่ไหลบางส่วน ก็ทำให้ใจเธอสั่นไหว

‘ฉันคงจะไปทำบาปอะไรไว้สินะ ถึงถูกโชคชะตานำพาให้วิญญาณมาสิงในร่างนี้ แต่ทำไมถึงย้อนมาไกลถึงยุคโบร่ำโบราณของจีนเช่นนี้ล่ะ แล้วต่อไปฉันจะใช้ชีวิตอยู่อย่างไร โดยเฉพาะในร่างนี้ที่ต้องแต่งงานแบบไร้เจ้าบ่าวไร้พิธีการเช่นนี้’ เธอคิดพลางทอดถอนใจ

เอียงจันทร์ สาวลูกครึ่งไทยจีน เกิดมาพรั่งพร้อมด้วยรูปโฉมและสติปัญญา ทั้งยังเข้าสู่วงการบันเทิงตั้งแต่วัยเจ็ดขวบ จนกระทั่งปัจจุบันอายุสิบเจ็ดปี เธออาศัยอยู่ในประเทศจีน แต่ก็ยังไม่ลืมถิ่นฐานบ้านเกิดของบิดาซึ่งก็คือประเทศไทย ตลอดชีวิตเอียงจันทร์มีแต่ความสุข ครอบครัวรักใคร่ปรองดอง

แล้ววันหนึ่งเมื่อชะตาฟ้าดินราวกับจะกลั่นแกล้งให้เธอกระโดดลงไปในแม่น้ำ หมายจะช่วยชีวิตผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งเธอเองก็ไม่แน่ใจนักว่าผู้หญิงคนนั้นมีหน้าตาเช่นใด แต่ด้วยจิตใจที่แสนดีก็ทำให้ตัดสินใจกระโดดลงไปช่วยอีกหนึ่งชีวิต ทว่าเมื่ออยู่ภายใต้ผืนน้ำกลับไม่พบร่างผู้หญิงคนนั้น และฉับพลันร่างกายเธอก็แข็งชาไปทั้งร่าง ทำให้ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองที่อยู่ใต้น้ำได้

เอียงจันทร์พยายามตะเกียกตะกายหมายเอาชีวิตรอด ทว่าอากาศที่เบาบางก็พลันหมดลง สติของเธอค่อยๆ เลือนหาย และมารู้สึกตัวอีกทีก็พบว่าตัวเองถูกกลุ่มคนที่แต่งกายเหมือนคนในยุคจีนโบราณแปลกตาช่วยเอาไว้ ตอนนี้สิ่งที่เธอทำได้คือต้องยอมรับชะตากรรมที่แสนอับโชคในครั้งนี้

สอง

เกี้ยวเจ้าสาวเดินทางมาถึงโรงเตี๊ยมในยามค่ำคืน การเดินทางจากเมือง ทางแดนใต้สู่เมืองทางเหนือใช้เวลานานหลายวัน จนทุกชีวิตเหนื่อยล้า กระทั่งในที่สุดหยูเหวินหยาก็มาถึงหน้าจวนแม่ทัพ ประตูสีแดงสองบานใหญ่โตจนเซียงเซียงยังตะลึงค้าง แค่ลำพังเสาที่ใช้ค้ำยันปากทางเข้าจวนก็มีมากถึงสิบเก้าต้น ด้านหน้าประดับโคมและหินแกะสลักเป็นรูปสัตว์มงคลคู่ แสดงถึงความมีอำนาจและขจัดปราณชั่วร้าย

ทหารหน้าตาถมึงทึงสองนายยืนอยู่ด้านหน้า ยืดแขนข้างที่ถือทวนกางไขว้กันขวางกั้นเป็นรูปกากบาท สาวใช้รีบบอกความว่าสตรีที่นั่งอยู่ในเกี้ยวคือคุณหนูหยูเหวินหยา อนุคนใหม่แห่งจวนแม่ทัพ ทว่าใบหน้าไร้อารมณ์ของทหารหาญกลับไม่แลเหลียว ดุจรูปปั้นที่มีไว้ประดับจวนก็มิปาน เขามีหน้าที่รับคำสั่งโดยตรงจากผู้เป็นนายเพียงเท่านั้น

สาวใช้กระฟัดกระเฟียดด้วยคนสกุลเหิงช่างไร้มารยาทกับสกุลหยูมาหลายครั้งหลายครา ขนาดคุณหนูของนางจะมาเป็นอนุของจวนนี้ ยังไม่มีการต้อนรับใดๆ แม้แต่จะเปิดประตูให้ก็ยังไม่ทำ ทั้งที่ความจริงบ่าวรับใช้ในจวนควรจะมาตั้งแถวอย่างพร้อมเพรียง

เซียงเซียงกระซิบบอกสถานการณ์ให้หยูเหวินหยาที่อยู่ในเกี้ยวเจ้าสาวฟัง คนในเกี้ยวพลันสะท้านสั่นไปทั้งใจ นี่สินะความรู้สึกที่หยูเหวินหยาคนเก่าได้รับ การดูแคลนและหยามเหยียดเสมือนนางมิใช่คน สองมือจับประสานและเกร็งอยู่บนตักแสดงความอึดอัดและเจ็บหนึบ ก่อนตัดสินใจเอื้อนเอ่ยความเพื่อถอยหนึ่งก้าว

นางมาในฐานะเจ้าสาว หากอยู่หน้าจวนนานและไม่มีผู้ใดต้อนรับย่อมสร้างชื่อเสียเป็นเท่าทวี ประกอบด้วยยามนี้รอบเกี้ยวเริ่มมีชาวบ้านมารายล้อมยืนดูงานมงคลที่แสนพิสดาร ไร้เสียงดนตรี ไร้คนในจวนต้อนรับ ไร้เจ้าบ่าวเตะเกี้ยว หยูเหวินหยาก็ตระหนักในทันทีว่าคงไม่จำเป็นต้องหวั่นเกรงหรือยอมโอนอ่อนให้อำนาจสามีเช่นกัน

ขบวนเคลื่อนย้ายตามคำสั่งของเจ้าสาวไปยังประตูหลังของจวน เมื่อด้านหน้าไม่เปิดรับ นางก็จะยอมถอยหนึ่งก้าวไปเข้าด้านหลังเพื่อให้เรื่องราวยุติ เกี้ยวแดงถูกหามลัดเลาะไปข้างกำแพงสูง อาณาเขตจวนเหิงช่างกว้างขวางมีเวลานานเสียจนนางสามารถนั่งข่มใจจากเหตุการณ์เมื่อครู่ได้

ร่างหนาโอนเอนไปมาและหยุดลงเมื่อขบวนมาถึงที่หมาย เกี้ยวเจ้าสาวถูกวางลงบนพื้นอีกครั้ง พร้อมกับเซียงเซียงที่ยังคงกระซิบบอกเช่นเดิมว่าประตูหลังจวนปิด แต่ประตูนี้ไม่มีทหารคอยเฝ้า

“เคาะประตู” หยูเหวินหยาออกคำสั่งกับสาวใช้ด้วยน้ำเสียงขุ่นเคือง ความเดือดดาลที่สงบลงได้ในคราแรกถูกจุดขึ้นอีกครั้ง นางพยายามหลับตาแล้วนับหนึ่งถึงสิบในใจ หมายให้อารมณ์ที่คุกรุ่นภายในเบาบางลง

เซียงเซียงยกยิ้มในทันที ด้วยครานี้ได้ผล เมื่อประตูเล็กเปิดออกก็ปรากฏคนในจวนจำนวนมากยืนเรียงราย อย่างน้อยคนในจวนก็ยังมาต้อนรับคุณหนูที่ประตูหลัง สาวใช้คิดอย่างชื่นมื่น แต่รอยยิ้มก็ต้องหายไปเมื่อหนึ่งในคนที่ยืนเบื้องหน้าเอ่ยบางคำ

“มาผิดจวนหรือไม่ ที่นี่คือจวนแม่ทัพเหิง ไม่มีงานมงคลใด เหตุใดเกี้ยวเจ้าสาวจึงพยายามจะเข้าจวนนี้” เสียงจากฮูหยินใหญ่นามว่าชิงหนิงกล่าวชัด

“ใช่! ท่านพี่กล่าวถูกต้อง นำขบวนเกี้ยวเจ้าสาวกลับไปซะ” ฮูหยินรองนามว่าหว่านเอ๋อร์เอ่ยเสริม

สตรีสองนางยืนแอ่นกายอรชรดุจเจ้าที่หวงถิ่น ถ้อยคำข่มเจ้าสาวดังเสียจนหยูเหวินหยาที่นั่งอยู่ในเกี้ยวได้ยินชัด นางหมดสิ้นความอดทนจึงดึงผ้าคลุมสีแดงออก เหลือเพียงผ้าที่ปิดบังใบหน้าเว้นไว้เพียงดวงตาให้มองเห็นภาพเบื้องหน้าเท่านั้น ร่างหนาก้าวย่างออกมาจากเกี้ยวหลังใหญ่

ยามนี้นางเห็นผู้คนที่ยืนเรียงรายอยู่ด้านหน้าอย่างชัดเจน และพอเดาได้ว่าใครมีอำนาจมากที่สุดในสถานการณ์นี้ ทั้งเครื่องแต่งกายที่มีสีสันจับตาทั้งเครื่องประดับศีรษะลงมาถึงต่างหูระย้า และหยกงามที่เหน็บพกข้างเอวซ้ายขวาหลากหลายแบบ แสดงถึงความร่ำรวยของหญิงสาวสองนางที่แข่งกันแต่ง จนหยูเหวินหยาอดยิ้มขันในความอวดตัวของฮูหยินทั้งสองไม่ได้

ร่างหนาย่อตัวเล็กน้อยเพื่อทำความเคารพ คนสกุลเหิงได้เห็นหญิงชุดแดงร่างใหญ่ที่ก้าวออกมาจากเกี้ยวมงคลก็หวาดผวา เผลอก้าวถอยหลังแล้วเบือนหน้าหลบอย่างเดียดฉันท์ กริ่งเกรงรูปลักษณ์ที่ซ่อนอยู่ภายใต้ผ้าที่พันโพกปิดบังใบหน้าไว้

“ข้าหยูเหวินหยา มาที่นี่เพราะสัญญาระหว่างท่านแม่ทัพเหิงกับท่านพ่อของข้า ว่าสองสกุลจะเกี่ยวดองกัน ขอให้ทุกคนช่วยเปิดทางและนำพาข้าไปยังเรือนพักด้วย”

สิ้นคำของหยูเหวินหยา ชิงหนิงก็ตอบโต้ในทันที จดหมายที่แนบติดกับขานกพิราบที่โบยบินมาจากแดนไกลได้บอกเล่าเรื่องราวทุกอย่าง แต่นางหารับได้ไม่ ด้วยกริ่งเกรงในความอัปลักษณ์ของหยูเหวินหยาจะทำให้จวนแม่ทัพเกิดโชคร้าย นางจึงขัดขวางด้วยการแสร้งทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น

“ข้าไม่ได้รับแจ้งข่าวใดจากท่านพี่สักเพียงนิด เจ้าจะมาแอบอ้างเช่นนี้คงไม่เหมาะนัก เพราะท่านพี่ของข้าไม่มีทางตาต่ำถึงขนาดเอาสตรีอัปลักษณ์อย่างเจ้ามาทำเมียหรอก หึๆ” ชิงหนิงพูดพลางหันไปหัวเราะต่อกระซิกกับหว่านเอ๋อร์อย่างหยามเหยียด

ฝ่ามืออวบอูมของหยูเหวินหยากำชุดเจ้าสาวสีแดงแน่นจนขึ้นรอย ริมฝีปากบางภายใต้ผ้าคลุมขบเม้มด้วยความเจ็บใจ ท้ายที่สุดนางก็ถูกกลั่นแกล้งและไม่เป็นที่ต้อนรับตามที่คาดการณ์ วิญญาณใหม่ที่ฟื้นคืนยิ่งสงสารเจ้าของร่างคนก่อนที่เสียชีวิตไปยิ่งนัก แต่ยามนี้นางได้เป็นหยูเหวินหยาผู้ต้องสาปแล้ว ดังนั้นเรื่องใดที่เกิดกับร่างนี้จึงเป็นเรื่องของนางทั้งสิ้น

"แต่ข้ามีหน้าที่มาทำตามสัญญา หากแม่ทัพเหิงกลับมาทุกคนในจวนก็จะรู้แจ้ง" หญิงสาวร่างหนากล่าวยืนยัน

"หากเจ้าดึงดันเช่นนั้นก็แล้วแต่เจ้าเถอะ แต่ข้าคงให้เจ้าพักที่จวนไม่ได้หรอก ถ้าเจ้ายืนยันจะรอสามีข้ากลับมา ก็ไปนอนรอในเกี้ยวเจ้าสาวของเจ้า ฮึ!" ชิงหนิงเอ่ยอย่างไร้เยื่อใย

ในใจหยูเหวินหยาตระหนักได้ หากนางจะถอยกลับไปบ้านสกุลหยูในดินแดนทางใต้ก็คงไม่ได้รับการต้อนรับ เพราะหยูเกาผู้เป็นบิดาได้ออกคำสั่งไว้ว่า หากกลับไปจะตัดพ่อตัดลูก หญิงสาวจำได้ชัดเจนจากภาพความทรงจำเก่าที่ร่างนี้ทิ้งไว้

"เช่นนั้นข้าจะรอ" คำของหยูเหวินหยาทำเอาสองฮูหยินและคนในจวนตะลึงค้าง เพราะไม่คาดคิดว่าหญิงอัปลักษณ์ตรงหน้าจะกล้าบอกว่าขอรอทั้งที่ถูกแกล้งขนาดนี้

กายมหึมาย่อตัวทำความเคารพอีกครั้งแล้วกลับขึ้นไปบนเกี้ยวเจ้าสาว ฉับพลันประตูจวนก็ถูกปิดลง ทิ้งให้เจ้าสาวไร้เจ้าบ่าวและไร้ที่พึ่งพิง ถึงแม้หญิงสาวจะอายุเพียงสิบเจ็ดปี แต่ก็ฉลาดเฉลียวและมีความเป็นผู้ใหญ่พอตัว ด้วยต้องเข้าวงการและรับผิดชอบงานแสดงหลากหลายมาตั้งแต่อายุเจ็ดขวบ ดังนั้นจึงไม่อาจละทิ้งหน้าที่ที่บิดาของร่างนี้ย้ำบอก และด้วยสภาพแวดล้อมต่างภพ เลยไม่อาจกระทำการใดสุ่มสี่สุ่มห้า

ขบวนเจ้าสาวย้ายเข้าไปพักในบ้านไม้หลังเล็กที่อยู่ด้านหลังจวนแม่ทัพซึ่งตั้งตระหง่านอยู่ในระยะสายตาที่สามารถสังเกตความเคลื่อนไหวของคนในจวนได้ นางใช้เงินจำนวนมากที่นำมาซื้อบ้านหลังนั้นต่อจากหญิงชรา จนหญิง

ผมขาวโพลนรีบโค้งคำนับยิ้มรับแล้วย้ายข้าวของออกไปอย่างเร็วรี่

ตั้งแต่วันนี้นางตั้งปณิธานกับตนเองว่าจะตั้งหลักปักฐานเพื่อรอการกลับมาจากชายแดนของเจ้าบ่าว ไม่ว่าอย่างไรนางจะเอาชนะสองฮูหยินที่พยายามกีดขวาง และเอาชนะชายใจเหี้ยมที่ทอดทิ้งนางอย่างไม่แยแส โดยการให้เขาออกมาเชิญนางเข้าจวนด้วยตัวเองให้ได้... ใจดวงน้อยเกิดประกายความคิดแค้นหมายเอาชนะ

หยูเหวินหยาสลัดชุดเจ้าสาวแล้วผลัดเปลี่ยนด้วยผ้าสีเหลืองเนื้อดีสมกับเป็นคุณหนูจากตระกูลร่ำรวย เพราะการรอคอยสามีตามคำสั่งบิดาน่าจะยาวนานเป็นแรมเดือน คนแบกหามเกี้ยวและขบวนติดตามอำลากลับสกุลหยูไปแล้ว เหลือเพียงนาง เซียงเซียง และบ่าวรับใช้อีกสามคนในบ้านหลังเล็ก ยังดีที่บ้านไม้หลังนี้พอมีห้องหับให้คุณหนูอย่างนางได้พักเป็นส่วนตัว

ร่างหนานั่งลงบนพื้นห้อง หลังตั้งตรง เชิดไหล่และใบหน้าเล็กน้อยสมดั่งกิริยาของคุณหนูตระกูลดัง จนสาวใช้สังเกตท่าทีของคุณหนูตนว่าเปลี่ยนไปอย่างชัดเจน แต่ก่อนนางเหมือนหมดอาลัยตายอยาก จับสิ่งใดทีก็ถอนหายใจ ยิ่งให้ส่องคันฉ่องยิ่งไม่ต้องพูดถึง เพราะนางเกรงภาพที่สะท้อนกลับมาจนไม่คิดจะแตะต้องแม้เพียงนิด ในห้องหับจึงแทบจะไม่มีของสิ่งใดที่สะท้อนภาพได้ประดับห้องตามคำสั่งคุณหนูสักชิ้น

ทว่ายามนี้สองมือคุณหนูของนางกำลังนั่งจับเลื่อนคันฉ่องที่สั่งให้ซื้อให้ตรงกับใบหน้าตน นัยน์ตานางทอดมองไปยังเงาสะท้อน เห็นตุ่มไตอันน่าสะพรึงปลายนิ้วนางเลื่อนลูบไล้หมายสำรวจนับตุ่มหนองนั้น ทว่ามันเยอะจนนับไม่ถ้วน นางจึงหลับตาสงบใจที่ว้าวุ่น แล้วตัดสินใจลุกขึ้นเดินออกจากตัวบ้านไป

“คุณหนูจะไปที่ไหนเจ้าคะ” เซียงเซียงรีบถามไถ่

“ข้าจะออกไปเดินเล่นเสียหน่อย อยู่แต่ในห้องมาสองวันรู้สึกอึดอัดจะแย่แล้ว เซียงเซียง เจ้าไม่ต้องตามมา อยู่ที่นี่ช่วยเฝ้าข้าวของเถอะ”

คำตอบที่ว่าอยู่แต่ในห้องมาสองวันรู้สึกอึดอัดจะแย่แล้ว ทำให้สาวใช้แสนฉงน พฤติกรรมคุณหนูเปลี่ยนไปจนนางสับสน เพราะเมื่อก่อนคุณหนูเคย

อยู่แต่ในห้อง ไม่ได้ออกไปเที่ยวที่ใด ก็อยู่มาได้ถึงสิบเจ็ดปี แต่ตอนนี้แค่สองวันผ่านไป คุณหนูกลับบอกว่าอึดอัด และยังขอไปเดินเล่น ซึ่งไม่ใช่วิสัยคุณหนูที่นางรู้จักสักนิด

หยูเหวินหยาเดินทอดน่องไปเรื่อยๆ จนมาหยุดอยู่บนเนินเขาเขียวชอุ่ม บนนั้นมีต้นไม้สูงใหญ่หยั่งรากลึกแผ่กิ่งก้านเป็นแผงกว้าง ลำต้นสีเข้มบ่งบอกว่ายืนหยัดมานานหลายชั่วอายุคน เงาไม้ร่มรื่นชวนให้นางอดทอดกายพักพิงอิงแอบไม่ได้

ยามนี้ร่างหนาทิ้งตัว ทิ้งภาระ ทิ้งความเศร้าและความทุกข์จนหมดสิ้น นัยน์ตาใสค่อยๆ หรี่ลงจนกระทั่งปิดสนิท นางผ่อนคลายจนเผลอหลับใหลไปใต้ร่มเงาต้นไม้ใหญ่ ยามใบไม้ลู่ลมเกิดเสียงคล้ายเครื่องดนตรีบรรเลงขับกล่อมนำพาให้หยูเหวินหยาดำดิ่งสู่ห้วงแห่งความฝัน

หญิงสาวเห็นอดีตกาลของเนินเขาลูกที่เหยียบย่ำ แต่ตรงนั้นยังไม่มีต้นไม้ใหญ่ที่นางได้อิงแอบและพักพิง ทิวทัศน์โดยรอบมีเพียงป่าไม้และพฤกษชาตินานาพรรณ ไร้ซึ่งบ้านเรือนและถนนหนทาง ช่างสวยจับตาและหอมชื่นใจเสียจนพาให้เคลิบเคลิ้ม

นางนอนทอดกายแผ่บนพื้นหญ้า สายตามองท้องฟ้ากว้าง ใบหน้าเอียงไปด้านข้างจ้องมองร่างสูงใหญ่ที่นอนนิ่งอยู่เคียงกัน นัยน์ตาหวานสะท้อนภาพใบหน้าคมคาย ดวงตาสีนิลดำขลับของเขาจ้องมายังเธออย่างอ่อนโยน คิ้วดกดำเรียงตัวได้รูป จมูกโด่งเป็นสัน รับกับริมฝีปากหยักงามราวกับเทพบุตรในฝัน ใบหน้านั้นแย้มยิ้มละมุนจนเธอรับรู้ได้ถึงกลิ่นอายแห่งความรักที่ฟุ้งตลบรอบร่างทั้งสอง

ฉับพลันร่างสูงใหญ่ก็เท้าศอกแกร่งเพื่อค้ำยันกาย เขาเอี้ยวตัวขนาบเธอที่นอนเคียงข้าง ฝ่ามือใหญ่เอื้อมไปจับลูบเส้นผมสีดำสลวยอย่างรักใคร่ สร้างความรู้สึกอบอุ่นละมุนละไมแผ่ซ่านมายังร่างเล็ก ดวงตาทั้งสองจับจ้องกันราวกับต้องมนตร์เสน่ห์แห่งรักของอีกฝ่าย

“ข้ารักเจ้าเหลือเกินอี้หลิน นางฟ้าของข้า” เสียงทุ้มนุ่มสะท้อนก้องในใจของหญิงสาว ริมฝีปากหยักเรียวสัมผัสหน้าผากมนอย่างทะนุถนอม หัวใจดวงน้อยพลันเต้นแรงตอบรับรักชายผู้นั้น

และแล้วหยูเหวินหยาก็ตื่นจากความฝันขึ้นมาด้วยความฉงน สมองน้อยตรึกตรองภาพที่ยังตรึงตรา หัวใจดวงเล็กทบทวนความรู้สึกที่ยังตรึงใจ ตอนนี้ความรักความอบอุ่นที่อบอวลในฝันยังไม่เลือนหาย ทั้งใบหน้า ทั้งน้ำเสียง และสัมผัสจากชายผู้นั้นยังทำให้ใจเต้นระส่ำ

หยูเหวินหยากลับมาจากเนินเขา แต่ก็ยังคงเฝ้าคิดถึงความฝันเมื่อครู่ ‘อี้หลินคือใคร ทำไมใจข้าต้องเต้นแรง’ มือหนายกขึ้นทาบอกด้านซ้าย ความรู้สึกคุ้นเคยกับชายในฝันยังหลงเหลือและแจ่มชัด ทั้งที่นางจำได้ว่าไม่เคยรู้จักเขามาก่อนอย่างแน่นอน

“หรือจะเป็นความทรงจำของร่างเก่าอีกนะ” หญิงสาวพูดงึมงำกับตนเอง

จังหวะนั้นสาวใช้คนสนิทก็เดินมายืนเคียงข้าง มือเล็กจับหวีขึ้นสางผมนุ่มสลวยของเจ้านายอย่างแผ่วเบา เส้นผมสีดำเล็กเรียงตัวขึ้นเงาดุจแพรไหมวับวาวจนเซียงเซียงที่จ้องมองมิอาจละสายตา

“เซียงเซียง! แต่ก่อนข้าเคยฝันบ่อยหรือไม่ แบบว่าฝันเห็นนั่นเห็นนี่เสมือนตัวเองเป็นคนอื่นน่ะ” หยูเหวินหยากลัดกลุ้มจนตัดสินใจถามคนสนิทที่อาจจะพอรู้ แต่สาวใช้ร่างเล็กกลับส่ายหน้า

“ไม่เจ้าค่ะ! คุณหนูนอนหลับง่าย หลับสนิท ทั้งยังชอบนอนหลับตอนกลางวันอีกด้วย อ้อ! เคยมีอยู่ครั้งหนึ่งที่คุณหนูฝันเจ้าค่ะ ตอนนั้นคุณหนูบอกว่าฝันร้าย เห็นตัวเองเดินอยู่ในนรก บ่าวจำได้ว่ามีเพียงครั้งนั้นครั้งเดียวเจ้าค่ะ เพราะตอนนั้นคุณหนูมีไข้สูง น่าจะเป็นสาเหตุให้คุณหนูฝันเจ้าค่ะ”

หญิงสาวตรึกตรองในความที่ได้รับ แต่น่าแปลกที่ปกติตอนอยู่ภพก่อนตนก็นอนหลับง่าย และแทบจะไม่ฝันใดๆ เลย แต่มาภพนี้กลับฝันเสมือนตัวเองเป็นอีกคน และความรู้สึกก็ลึกล้ำราวกับไม่ใช่ความฝันธรรมดา

“เห็นนรก! แค่นี้หรือ...” นางยังคงสงสัย

สาวใช้พยายามครุ่นคิดต่อ ดวงตาเล็กกลอกมองบนเพื่อทบทวนความหลัง

“อือ... อ้อ! ตอนนั้นคุณหนูเล่าว่าเห็นตัวเองเดินอยู่ในนรก กำลังเดินตามท่านยมทูตผู้ควบคุมวิญญาณไปเกิดใหม่ แล้วบังเอิญเดินไปชนหญิงสาวอีกคนเจ้าค่ะ ตอนนั้นบ่าวยังขำคุณหนูที่ฝันเป็นตุเป็นตะ จนคุณหนูงอนบ่าวเจ้าค่ะ” เซียงเซียงพูดไปพลางขำไปพลาง ด้วยนึกถึงเรื่องราวเมื่อนานมาแล้ว

สิ้นคำของสาวใช้ หญิงสาวพลันใจกระตุกวูบ นรก! เดินชนกับหญิงสาวอีกคน! ตนก็เคยฝันเช่นนี้ เพียงแต่ไม่ได้ใส่ใจ คิดว่าเป็นเพียงการละเมอจินตนาการไปเท่านั้นเอง ทว่าตอนนี้ที่เพิ่งรู้ว่าวิญญาณเก่าของหยูเหวินหยาก็เคยฝันเฉกเช่นเดียวกัน ช่างเป็นเรื่องบังเอิญจนน่าสะพรึง กลายเป็นตลกร้ายที่ขำไม่ออกไปเสียแล้ว

“คุณหนู ถึงเวลากินข้าวแล้วเจ้าค่ะ” เซียงเซียงรีบชวนคุณหนูตนด้วยเห็นว่าเย็นมากแล้ว นางให้บ่าวรับใช้ที่เหลือตระเตรียมข้าวปลาอาหารอย่างดีตามความคุ้นเคย ทว่าเมื่อหยูเหวินหยาเห็นอาหารบนโต๊ะก็ส่ายหน้า เพราะตรงหน้ามีทั้งขาหมู ไก่ต้ม หมูสามชั้นผัด เป็ดย่าง และอีกมากมายละลานตายิ่ง

“คุณหนูเป็นอะไรเจ้าคะ ของชอบของคุณหนูทั้งนั้นเลยนะเจ้าคะ” ใบหน้าสาวใช้แสดงความสงสัยใคร่รู้

“ต่อไปนี้เปลี่ยนอาหารตามที่ข้าสั่ง เอาพวกผักและเนื้อปลาเล็กน้อยก็พอ”

ร่างหนาวางตะเกียบ แม้ตอนนี้จะหิวปานไส้จะขาด แต่ก็ตั้งปณิธานว่าจะเปลี่ยนแปลง ศึกครั้งนี้มีอนาคตที่เหลือเป็นเดิมพัน

นางจะเรียกคืนชีวิตใหม่ให้หยูเหวินหยาคนเดิม จะไม่ยอมถูกเหยียบย่ำจากฮูหยินทั้งสองและสามีใจร้ายอีก พอกันทีกับการสิ้นหวังและคำดูแคลน หากพยายามแล้วร่างนี้ยังไม่ดูเป็นผู้เป็นคนขึ้นมา นางก็จะยอมจำนนต่อคำสาปฟ้า... หญิงสาวคิดเช่นนั้น

“คุณหนูไม่สบายหรือเจ้าคะ” สาวใช้ยังถามต่อด้วยความห่วงใย

ทว่าหยูเหวินหยากลับส่ายหน้า ภพก่อนนางต้องจำกัดอาหารเพราะต้องรักษารูปร่างตลอด หากปล่อยตัวสักนิดงานแสดงก็คงหลุดลอย เรื่องเช่นนี้จึงเป็นความเคยชินไปเสียแล้ว

เซียงเซียงยกมือขึ้นเกาศีรษะด้วยความงุนงง แค่ความจำเสื่อมก็ไม่น่าจะถึงขนาดทำให้ลืมอาหารที่เคยโปรดปราน... นางคิดเช่นนั้นแต่ก็ยอมทำตามที่คุณหนูที่รักสั่งการ

การรอคอยเหิงเจี้ยงช่างยาวนาน ระหว่างนั้นหยูเหวินหยาก็หาอะไรทำ เพื่อคลายความเบื่อหน่าย ติดก็เพียงแต่ว่ารูปลักษณ์นางไม่เหมาะจะออกไปพบปะผู้ใด นางจึงได้แต่อ่านหนังสือบ้าง ออกกำลังกายบ้าง หาวิธีประทินผิวบ้าง จนเวลาล่วงเลยมาร่วมเดือน แต่ก็ยังไร้เงาของสามี

ทุกวันคนของฮูหยินใหญ่กับฮูหยินรองจะแอบมาระรานหยูเหวินหยาที่ตั้งหลักรอคอยอยู่ใกล้ประตูหลังจวนเหิง เศษอาหารที่ปกติต้องนำไปเลี้ยงหมูแต่ด้วยคำสั่งนายหญิงทั้งสองจึงนำมาราดหน้าบ้านหลังเล็กที่หยูเหวินหยาอาศัยอยู่ทุกวัน แต่นางก็จำทน บอกให้ข้ารับใช้ล้างออกจนเป็นกิจวัตร เพราะไม่อยากมีเรื่องมีราวตั้งแต่ยังไม่ได้เข้าจวน สิ่งใดทนได้นางก็จะทน สิ่งใดที่ทนไม่ได้นางก็จำต้องทนเช่นกัน รอคอยสักวันเมื่อถึงคราวที่นางจะพลิกคืน

หยูเหวินหยาทำเช่นเคยเหมือนทุกวัน นางทิ้งร่างลงบนพื้นเบื้องหน้าคันฉ่องบานโปรด นัยน์ตาใสพินิจมองใบหน้าและรูปร่าง เฝ้าสังเกตว่าสิ่งที่นางพยายามทำมาร่วมเดือนช่วยเปลี่ยนแปลงอะไรได้หรือไม่

“คุณหนู! รูปร่างคุณหนูซูบผอมลงไปมากเลยเจ้าค่ะ เสื้อผ้าก็หลวมจนไม่ได้รูป ส่วนตุ่มหนองบนใบหน้าก็แห้งและเริ่มตกสะเก็ดหลุดลอกแล้ว ถ้าเป็นเช่นนี้ต่อไปคุณหนูต้องงดงามกว่าฮูหยินทั้งสองแน่เจ้าค่ะ” เซียงเซียงชมเปาะ นางฉีกยิ้มกว้างจนแทบจะหุบไม่ได้

ภายในใจของสาวใช้คนสนิทยังเคลือบแคลงอยู่ลึกๆ เพราะวันวานที่

ผันผ่าน มีหมอมากมายถูกเชื้อเชิญมารักษาตุ่มหนองบนใบหน้าของคุณหนูตั้งแต่ยังเยาว์ แต่อาการก็ไม่ดีขึ้นเลย ทุกคนจึงกล่าวกันไปปากต่อปากว่าต้องเป็นคำสาปจากฟ้า พานเรียกขานคุณหนูหยูเหวินหยาของตนว่าคุณหนูผู้ต้องสาป

แต่มาตอนนี้ตุ่มหนองเริ่มหายอย่างน่าประหลาด ทั้งที่คุณหนูก็ไม่ได้รับการรักษาใดแท้ๆ ทว่านางก็ยินดีจากใจจริงที่คุณหนูที่รักมีอาการดีขึ้น ด้านหยูเหวินหยาเห็นเงาที่สะท้อนกลับพลันมีความหวัง นางก็ไม่รู้ว่าเหตุใดรูปลักษณ์ของนางถึงดีขึ้นจนผิดหูผิดตาเช่นนี้ แต่นางก็จะพยายามต่อ ด้วยได้ตั้งปณิธานเอาไว้แล้ว

หญิงสาวคลุมกายด้วยชุดที่ยัดนุ่นไว้ด้านในจนร่างดูหนาเทอะทะเหมือนแต่ก่อน ผ้าคลุมถูกทัดหูจากซ้ายไปขวาพาดปิดใบหน้ากลมที่เริ่มเรียวและเรียบเนียนขึ้นก่อนออกจากบ้าน

“คุณหนูคลุมกายหนาเตอะด้วยเหตุใดเจ้าคะ ทั้งยังปิดบังใบหน้าอีก ถึงจะยังไม่หายสนิทแต่ก็ไม่จำเป็นต้องใช้ผ้าปิดคลุมแล้วนี่เจ้าคะ” เซียงเซียงถามอย่างสงสัย

“ข้าไม่อยากให้ใครมาว่าข้าซูบผอมเพราะตรอมใจหรอกนะ โดยเฉพาะนายหญิงในจวนตรงข้าม และที่ปิดหน้าก็แค่ยังไม่ถึงเวลาที่จะเปิดเผยเท่านั้นเอง” หยูเหวินหยาตอบชัดเจน สาวใช้พลันยิ้มรับ นางน้อมทำตามบัญชาคุณหนูทุกอย่าง

ทั้งสองมาเดินตลาดเป็นครั้งแรก หยูเหวินหยาอึดอัดกับการเก็บตัวมาแสนนาน จึงอยากมาเปิดหูเปิดตาดูตลาดโบราณในอดีตเสียหน่อย ว่าแตกต่างจากภพปัจจุบันเพียงใด นัยน์ตาหวานทอดมองโดยรอบอย่างตื่นตาตื่นใจ แม้จะไม่มีของที่สร้างด้วยเทคโนโลยีล้ำสมัย แต่สิ่งของเครื่องใช้ก็งดงามประณีตด้วยฝีมือแท้จริงของช่างที่สรรค์สร้าง

“เซียงเซียง ข้าอยากได้เสื้อผ้า เครื่องประดับ และเครื่องหอมใหม่” เสียง

ใสเอ่ยบอกอย่างเบิกบาน นี่เป็นความสุขครั้งแรกตั้งแต่ได้มาอยู่ในภพโบราณแห่งนี้

"นั่นใช่คุณหนูต้องสาปแห่งสกุลหยูหรือไม่ ดูสิ! ร่างกายอ้วนใหญ่ มีผ้าปิดหน้าที่ซ่อนความอัปลักษณ์ ต้องใช่แน่ๆ" เสียงชาวบ้านซุบซิบนินทาดังจนเข้าหูหยูเหวินหยากับเซียงเซียง

"คุณหนู! บ่าวจะไปจัดการคนปากมากพวกนั้นเองเจ้าค่ะ" สาวใช้พูดอย่างเดือดดาลแทนเจ้านาย ทว่าหยูเหวินหยากลับฉุดรั้งเอาไว้

"อย่าเลย คนมีปากก็พูดกันไป หากใส่ใจทุกคำชีวิตก็น่าเบื่อแย่" เสียงใสบอกอย่างสุขุม นางเคยชินกับการเป็นขี้ปากชาวบ้านเสียแล้ว

"คุณหนูของบ่าวโตขึ้นมากเลยเจ้าค่ะ ถ้าเป็นเมื่อก่อนจะต้องเก็บตัวร้องห่มร้องไห้ไปแล้ว" สาวใช้ยิ้มอย่างภูมิใจ

ข้าวของเครื่องใช้จำนวนมากถูกกว้านซื้อตามความต้องการของหยูเหวินหยา ต่อไปถ้าเข้าจวน นางเกรงว่าคงจะหาโอกาสออกมาข้างนอกยากขึ้น

หญิงสาวเลือกสีผ้าอย่างนำสมัย ทั้งสีสันและรูปแบบงามต้องตาจนเซียงเซียงตะลึงในความสามารถ นี่น่ะหรือคุณหนูที่ไม่เคยออกมาชมความงามภายนอก

นอกจากชุดแต่งกายแล้ว นางยังซื้อเครื่องแป้งและเครื่องประดับ สายตาเฉียบแหลมเลือกได้อย่างชำนาญ เครื่องหอมหลากกลิ่นถูกซื้อนำกลับมาดัดแปลง ผสมเข้ากันเพื่อสร้างกลิ่นใหม่ที่เป็นเอกลักษณ์ของนางเอง กลวิธีสยบสามีใจน้ำแข็งเริ่มต้นอย่างแยบยล

สองเดือนที่หยูเหวินหยากลายเป็นเจ้าสาวม่ายไร้สามี นางมักจะปลีกตัวไปที่เนินเขาลูกนั้นทุกสองหรือสามวัน ร่างกายที่ตอนนี้เล็กอรชรทว่าถูกปกปิดด้วยชุดหนาอำพรางนั่งลงพิงลำต้นสูงใหญ่ของต้นไม้แกร่ง ใบหน้าหวานใต้ผ้าคลุมค่อยๆ เคลื่อนเปลือกตาปิดลงช้าๆ ยามลมโชย แขนเล็กทิ้งลงข้างลำตัว ขาเหยียดตรง

ทุกครั้งที่ทำเช่นนี้นางจะรู้สึกผ่อนคลายจากทุกสิ่ง จนเผลอปล่อยใจหลับใหลเสียทุกครา และในยามที่เข้าสู่ห้วงนิทรา จะฝันถึงชายคนเดิมซ้ำๆ แต่เรื่องราวกลับแปรเปลี่ยนไป

บางครั้งฝันว่านางกับชายผู้นั้นเกิดเป็นผีเสื้อโบยบินเคียงคู่ท่ามกลางทุ่งดอกไม้กว้าง

บางครั้งฝันว่านางกับชายปริศนานั่งหย่อนขาสองข้าง ร่างอิงแอบกันริมลำธาร ศีรษะเล็กของนางอิงซบบ่ากำยำ นัยน์ตาทั้งคู่จับจ้องไปยังท้องฟ้าท่ามกลางอาทิตย์อัสดงสาดแสงสีทองอำไพ

“ข้ารักเจ้า” เสียงนุ่มพร่ำบอกรักจนกระทั่งนางตื่น

และในฝันหนึ่ง นางเห็นว่าตัวเองเกิดเป็นกระต่ายน้อยขนขาวปุกปุยส่วนชายที่คุ้นเคยนั้นเกิดเป็นราชสีห์ตัวใหญ่ยักษ์ เป็นธรรมดาที่สรรพสัตว์จะต้องมีวิถีของตัวเอง แต่ราชสีห์ตัวนี้กลับหลงรักเจ้ากระต่ายน้อย มันยอมอดเนื้อและกัดกินแต่ผักหญ้า เพื่อแสดงความรักอันบริสุทธิ์จนกระทั่งตัวตาย

“ถึงข้าตาย วิญญาณข้าก็ยังรักเจ้า” ประโยคสุดท้ายก่อนราชสีห์จะสิ้นลมมันยังคงยืนยันในรักมั่นคงไม่เปลี่ยนแปลง ด้านกระต่ายน้อยเมื่อประจักษ์ในรักแท้ก็ตรอมใจ พลันหลั่งน้ำตาใสจนกลายเป็นสีเลือด มินานร่างขาวก็มอดม้วยดับสิ้นลมหายใจตาม

ในความฝันอบอวลไปด้วยความรักที่ท่วมท้น หยูเหวินหยาทั้งอิ่มเอมทั้งซาบซึ้งตราตรึงใจ ทุกเรื่องราวที่ได้รับจากความฝันทำให้ใจนางกระตุกเต้นแรงทุกครั้ง วันนี้จึงหมายมั่นอยากมาอิงแอบใต้เงาไม้ใหญ่เพื่อพบพานกับชายในความฝันอีกสักครา

ยามนี้หญิงสาวหลับใหลอีกครั้ง จิตวิญญาณดำดิ่งลงลึกจนเห็นภาพเนินเขาที่คุ้นเคย มันคือเนินเดียวกับที่นางพักพิงอย่างแน่นอน... นางมั่นใจ

เบื้องหน้าคือชายคนเดิมที่เฝ้าถวิลหา เขายื่นมือใหญ่และสากเล็กน้อยมากุมมือนางที่เรียวเล็กและนุ่มนิ่ม สัมผัสจากสองมือต่างแผ่ไออุ่นแห่งรักถ่ายทอดสู่อีกมือที่เกาะกุมกัน

ณ ตอนนี้ทั้งสองช่วยกันสรรค์สร้างพยานรัก ต้นกล้าสวรรค์ถูกปลูกกลบด้วยพื้นดินอันอุดม สายลมเอื่อยที่พัดผ่านทำให้ต้นไม้นี้ยิ่งร่มรื่น ใบหน้าคมพลันคลี่ยิ้มส่งกลับมาให้หญิงสาวอันเป็นที่รัก ในขณะที่มือทั้งสองยังถ่ายทอดความรู้สึก

“รักเราจะหล่อเลี้ยงต้นไม้เล็กจนโตเป็นไม้ใหญ่ แม้ไร้น้ำ แม้ไร้แสง ก็หาได้เหี่ยวเฉาไม่ แต่ถ้าวันใดที่เราสองหรือแม้เพียงใครหนึ่งคนหมดสิ้นในรักตัดเยื่อใยแล้วไซร้ ไม้สวรรค์จะเหี่ยวเฉาและมลายสิ้น” เจ้าของพฤกษาเอ่ยพร้อมรอยยิ้ม

นัยน์ตาคมทอประกายหวานละมุน “ขอไม้นี้เป็นสักขี อีกพันปีรักข้าจะเติบใหญ่” เสียงทุ้มรำพึงรำพันบอก

กรุ่นกลิ่นอายรักจากชายตรงหน้าช่างหวานจับใจ เสียงใสจึงเอ่ยตอบรับ “ขอไม้นี้เป็นสักขีพยาน อีกพันปีรักข้าไม่แปรผัน”

สิ้นคำกล่าวหยูเหวินหยาก็รู้สึกตัวตื่นขึ้นในทันที หัวใจนางเต้นถี่แรงราวกับจะทะลุออกมานอกอก ความสุขที่ได้รับตรึงใจจนนางไม่อยากตื่นอีกเลย

ใบหน้าหวานแหงนมองไม้ใหญ่ นางไตร่ตรองหาเหตุผลที่ฝันบ่อยครั้งแล้วเชื่อว่าต้นไม้นี้คือสาเหตุที่ทำให้เกิดความฝันอย่างแน่นอน ดวงจิตสองดวงคงรักกันมาก ถึงขนาดตายก็ยังหลงเหลือความผูกพันไว้... นางคิดเช่นนั้น

เมื่อวันแห่งการรอคอยมาถึง หยูเหวินหยาก็เตรียมตัวย้ายเข้าจวนเหิง ประตูเมืองเปิดกว้างต้อนรับกองทหารหาญ เสียงฝีเท้าม้าที่เหยียบพื้นทำให้ผู้คนที่รายล้อมรอต้อนรับจิตใจฮึกเหิม บัดนี้ขบวนสง่าแห่กลับมาอย่างภาคภูมิ ธงสีน้ำเงินประทับตัวอักษร ‘เหิง’ โบกสะบัดพลิ้ว เบื้องหน้านำด้วยม้าสีดำตัวใหญ่ที่มีร่างสูงในชุดเกราะแสนองอาจ

หลังจากเข้าเฝ้าองค์ฮ่องเต้ ขบวนกองทหารของสกุลเหิงก็เคลื่อนมาเบื้องหน้าจวน ที่เวลานี้ละลานตาไปด้วยคนในตระกูล ทั้งฮูหยินใหญ่ ฮูหยินรอง พ่อบ้าน และบ่าวรับใช้ รายล้อมรอรับนายใหญ่อย่างชื่นมื่น เหิงเจี๋ยงยั้งม้า กาย

ใหญ่ทิ้งตัวลงมาเบื้องล่าง ทุกคนพลันย่อกายทำความเคารพ

"ท่านพี่! ข้าดีใจเหลือเกินที่ท่านพี่กลับมาเสียที"

"ใช่ๆ ท่านพี่ไปรบถึงห้าปี ข้าคิดถึงเหลือเกิน"

ภรรยาทั้งสองรีบแย่งกันประจบสามีที่ห่างไปนาน

ทั้งคู่แต่งเข้าด้วยวิธีคลุมถุงชน แต่ชิงหนิงแต่งก่อนครึ่งปี หว่านเอ๋อร์ก็ถูกส่งให้แต่งตามหลัง ทว่าหลังจากนั้นเพียงสามเดือนเหิงเจี้ยงในวัยเพียงยี่สิบปีก็ได้รับมอบหมายให้ขึ้นเป็นแม่ทัพใหญ่แทนบิดาที่ป่วยกะทันหัน

แต่ประสบการณ์ที่ติดตามบิดาออกรบตั้งแต่อายุสิบสามปี ก็ทำให้เขามากด้วยความสามารถทางการศึก เสียเพียงอย่างเดียวคือนิสัยที่เย็นชาและหยาบกระด้าง จนเสมือนเป็นคนไร้หัวใจ

เหิงเจี้ยงนั่งลงบนเก้าอี้ที่สลักลวดลายพยัคฆ์ที่ตั้งตระหง่านอยู่ในระดับที่ยกสูงกว่าพื้นโถงรับแขก เบื้องหลังมีฉากสลักลายพร้อมอักษรตัวใหญ่แสนประณีตเขียนคำว่า 'เหิง'

แขนขาของเขาเรียวยาว ผมสีดำสนิทรวบขมวดเป็นมวยไว้กลางศีรษะ ขับผิวขาวที่คล้ำแดดจากการกรำศึกให้ยิ่งมีเสน่ห์ จมูกโด่งเป็นสันรับกับริมฝีปากหยักได้รูป ชวนให้หญิงสาวเคลิบเคลิ้ม แต่นัยน์ตาสีนิลกลับฉายแววเย็นชา เพียงแค่ปรายตามองก็ทำให้รู้สึกถึงความกดดัน

สองฮูหยินรีบรายงานความสงบร่มเย็นของจวนเหิงให้สามีได้รับรู้ นางกล่าวในเรื่องดีที่ทำเอาเจ้าบ้านที่เพิ่งกลับมาเบาใจ คิดว่าอย่างน้อยภรรยาทั้งสองก็ดูแลจวนได้

จวนเหิงแห่งนี้ถูกสร้างแยกออกมาจากจวนใหญ่ ที่มีบิดากับมารดารวมถึงพี่น้องที่ยังไม่ได้แต่งงานของเหิงเจี้ยงอาศัยอยู่ ถึงแม้จวนนี้จะไม่ใช่จวนหลักของตระกูล ทว่าอาณาบริเวณพื้นที่ช่างกว้างขวาง และตัวเรือนที่สร้างแยกเป็นหลายหลังพร้อมกับการตกแต่งภายในที่บรรจงสร้างอย่างยิ่งใหญ่กว่าจวนหลัก โดยให้ลูกคนโตเหิงเจี้ยงดูแลต่อ บ่าวรับใช้และทหารในสังกัดสกุลเหิงจึงถูกแบ่งมาอยู่ใต้อาณัติของคุณชายใหญ่ของตระกูลเป็นส่วนมาก

“นางมาหรือยัง” เสียงเข้มเอ่ยถามชิวหู กุนซือคนสนิท ร่างสูงใหญ่ทว่าเป็นรองเหิงเจี้ยงโน้มตัวลงบอกความต่อเจ้านายที่เคารพว่าไร้วี่แววของคุณหนูสกุลหยู

ด้านชิงหนิงกับหว่านเอ๋อร์ได้ยินคำสนทนาถึงสตรีอัปลักษณ์ที่ตนขับไล่ก็ถึงกับตกใจ เพราะพวกนางลืมไปเสียสนิทว่าสามีเคยสั่งให้รับหญิงสาวอีกคนเข้าจวน ใบหน้าขาวฉายแววสตรีมากเล่ห์กระตุกหัวคิ้วเล็กน้อย ริมฝีปากสีแดงสดเม้มเข้าหากันราวกับขบคิดบางสิ่ง

“ท่านพี่! ทั้งหมดเพราะข้าไม่ดีเอง ความจริงคุณหนูหยูได้เดินทางมาถึงจวนเหิงนานแล้ว ข้าได้นำพาคนทั้งตระกูลไปยืนรอต้อนรับตั้งแต่หน้าจวนอย่างเอิกเกริก แต่คุณหนูหยูกลับไม่พึงพอใจและอาละวาดยกใหญ่เพียงเพราะไม่พบท่านพี่ ก่อนนางจะจากไป ได้ลั่นวาจาว่าหากท่านพี่ไม่ไปเชิญนางอย่างอ่อนน้อมด้วยตัวเองแล้วไซร้ นางจะไม่มีวันยอมมาเหยียบจวนเหิงอย่างเด็ดขาด”

สิ้นคำของฮูหยินใหญ่ คิ้วเข้มพลันขมวดชนกัน นัยน์ตาสีนิลที่ดูเย็นชาในคราแรกทอประกายวาวด้วยความโกรธจนทุกคนเห็นได้ชัด นางช่างกล้าโอหังยื่นคำต่อรองกับเขาที่เป็นเจ้าของจวนเหิง เป็นสามีในนามของนาง และเป็นถึงแม่ทัพใหญ่ของแผ่นดิน แค่ให้เข้ามาเป็นคนสกุลเหิงก็ดีเกินไปสำหรับนางที่อัปลักษณ์และมีคำสาปติดตัวแล้ว

ปัง!

เหิงเจี้ยงบันดาลโทสะ ทุบฝ่ามือใหญ่ลงบนโต๊ะที่วางถ้วยน้ำชาเสียงดังสนั่น

“ปล่อยนาง” ร่างสูงลั่นคำด้วยโทสะ เขาไม่มีทางยอมนบนอบลดตัวลงไปเชื้อเชิญสตรีที่จะเข้ามาเป็นอนุภรรยาใต้อาณัติเขาเป็นแน่

ชิวหูได้ยินดังนั้นก็พลันกลุ้มใจ นี่เขาคิดถูกหรือไม่ที่วางแผนปรองดองหมายให้นายของตนมีอำนาจมากขึ้น เพราะตอนนี้เหมือนจะไม่เป็นไปตามที่คิดเสียแล้ว

สองฮูหยินหลุบตาลงต่ำและชำเลืองมองกันเล็กน้อยอย่างรู้ความ นี่คือสิ่งที่พวกนางต้องการ บ้านที่น้อยภรรยาและไร้ตัวเสนียด โดยมีพวกนางเป็นใหญ่ที่สุดรองจากสามีคือสิ่งที่พึงปรารถนา

หยูเหวินหยาหยิบชุดสีแดงมงคลมาสวมอีกครา ด้วยหมายว่าเมื่อ เหิงเจี้ยงมาถึงคงไม่นิ่งดูดาย อย่างน้อยคงมีมารยาทมารับนางเข้าจวนตามคำที่ได้รับปากบิดาไว้เป็นแน่ ทว่านางสวมชุดเจ้าสาวนั่งคอยอยู่หน้าบ้านไม้หลังเล็กอย่างสะดุดตา ทันทีที่รู้ข่าวในยามตะวันขึ้นจนกระทั่งดวงอาทิตย์เคลื่อนลับดับแสง แต่ก็ยังไร้วี่แววเจ้าบ่าวใจทมิฬผู้นั้น

“คุณหนู! ฮือๆ เลิกรอเถิดเจ้าค่ะ พอทีกับชายไร้ใจผู้นั้น เขาหยามคุณหนู หยามนายท่าน หยามสกุลหยูมาหลายครั้งแล้วนะเจ้าคะ ฮือๆ คนอะไรใจร้ายยิ่ง กลับบ้านเราเถิดเจ้าค่ะ”

เซียงเซียงร่ำไห้แทนเจ้านายที่รัก นางเห็นคุณหนูทนทุกข์มาทั้งชีวิตไม่พอ ยังต้องมาเห็นคุณหนูพยายามฆ่าตัวตายจนกระทั่งความจำเสื่อมอีก ไหนจะต้องมารับรู้เรื่องงานแต่งที่ถูกยกเลิกเพราะไร้เจ้าบ่าว จนสุดท้ายคุณหนูต้องร่อนเร่จากดินแดนทางใต้มายังแดนเหนือเพื่อขายตัวเองเข้าบ้านสามี แต่ก็ยังไม่ได้รับการต้อนรับจากคนในจวน อีกทั้งผู้คนที่นี่ยังคอยกลั่นแกล้งตลอดมา ยิ่งคิดนางก็ยิ่งเดือดดาลแทนคุณหนู จนอยากจะจุดไฟเผาจวนเหิงให้มอดสิ้น

“รอต่อไป” เสียงเล็กสั่นนิดๆ ภายใต้ผ้าคลุมหน้าสีแดงมงคลเริ่มมีน้ำตาซึมด้วยความย่อท้อที่เข้ากัดกร่อนหัวใจ หลายครั้งที่นางอดทนทำใจเข้มแข็งหวังข้ามผ่านชะตาฟ้าที่แสนโหดร้าย แต่ยามนี้นางเหมือนล้มลงอีกครั้งด้วยการถูกมองข้ามจากเหิงเจี้ยง!

สาม

ภายในห้องอักษรของจวนเหิง แสงเทียนจากโคมไฟส่องสว่าง ร่างใหญ่ ยกตำราเล่มสำคัญขึ้นอ่านเนื้อความในนั้นอย่างตั้งใจ จังหวะนั้นเองที่ชิวหูเปิดประตูเข้ามาเพื่อรายงานความแก่เจ้านาย

“ท่านแม่ทัพ” ชิวหูเอ่ยทัก

“ที่นี่ไม่ใช่สนามรบ!” เสียงใหญ่ตักเตือน แต่สายตายังคงสนใจตำราเบื้องหน้า

“ข้าน้อยขออภัยขอรับคุณชาย คือข้าน้อยมีความมาแจ้ง... เรื่องคุณหนูหยูขอรับ” ร่างสูงโน้มตัวรายงานด้วยถ้อยคำนอบน้อม

เมื่อเหิงเจี้ยงได้ยินชื่อสกุลหยู ก็ละสายตาจากตัวอักษรในตำรา แล้วจ้องมองชิวหูประหนึ่งรอฟังความต่อ

“คุณหนูหยูยังคงสวมชุดเจ้าสาวนั่งรอคุณชายอยู่ที่บ้านไม้ด้านหลังจวนขอรับ มีบ่าวบอกว่าเห็นนางนั่งรอตั้งแต่เช้าจนตอนนี้ยังไม่ยอมลุกไปไหนเลยขอรับ ข้าน้อยคิดว่าคุณชายน่าจะไปรับนางดีกว่านะขอรับ อย่างไรคุณชายก็ตกปากรับคำให้นางเดินทางมาเข้าจวนเหิงแห่งนี้ในฐานะอนุ หากปล่อยไว้แล้วนางเกิดเป็นอะไร ทางสกุลหยูและชาวบ้านอาจลือกันไปในทางไม่ดีได้นะขอรับ”

ชิวหูเอ่ยด้วยหวังให้สองสกุลปรองดอง ไม่อยากให้เจ้านายของตนถูกคนอื่นครหานินทา ทว่าก้อนน้ำแข็งไร้ใจกลับนิ่งเฉย

"หากนางจะมาก็คงเข้ามาเอง ข้าไม่ได้ขัดขวางใดๆ แต่จะให้ข้าไปเชื้อเชิญไม่มีวัน!" เสียงเข้มสบถด้วยความขุ่นใจ ทิฐิค้ำคอ แผนร้ายของสองฮูหยินเหมือนจะได้ผลอย่างดียิ่ง

ด้านเจ้าสาวในชุดเต็มยศยังคงมุ่งมั่น นั่งตากแดดข้ามวัน ตากน้ำค้างข้ามคืน เพื่อรอการมารับของเหิงเจี้ยง ในเมื่อเขากลับมาแล้วก็ต้องมารับตามที่ลั่นวาจา ทว่ามาทำเมินใส่เช่นนี้ นางยิ่งไม่อาจยินยอมได้

นิ้วเรียวที่พาดวางบนหน้าขาเกร็งขยำชุดสีแดงด้วยใจที่เจ็บหนึบ ราตรีนี้มืดมิดสนิทแสง มีเพียงความสว่างไสวจากโคมแดงที่แขวนไว้หน้าบ้านไม้หลังเล็ก ที่ทำให้หยูเหวินหยาพอห้ามใจไม่ให้สั่นกลัวความเวิ้งว้างยามค่ำคืนได้ น้ำใสคลอหน่วยและร่วงไหล อีกคราที่เขาไร้เยื่อใยไม่แยแส

หากไม่ใช่คำสั่งบิดาของเจ้าของร่างนี้ย้ำบอก และไม่ใช่ภพโบราณที่สตรีเป็นเพียงช้างเท้าหลัง หญิงสาวคงเลิกล้มไม่ขอพึ่งพิงชายใด โดยเฉพาะเหิงเจี้ยงเป็นแน่

ย่ำรุ่งเช้าตรู่แสงอำไพฉายส่องไปทั่วท้องฟ้ากว้าง บ่าวรับใช้ต่างนอนหลับเคียงข้างเจ้าสาวผู้อาภัพ นางเฝ้าคอยกระทั่งราตรีมืดมิดผันผ่านด้วยความอิดโรย เซียงเซียงรู้สึกตัวตื่น ก็พบว่าตัวเองเผลอหลับไปโดยทิ้งคุณหนูที่รักให้รอคอยเพียงลำพัง น้ำใสพลันเอ่อล้นจากหางตา

"ฮือๆ บ่าวขออภัยที่เผลอหลับ ทิ้งคุณหนูให้รอเพียงลำพังเช่นนี้ พอเถอะเจ้าค่ะ คุณหนูอย่ารออีกเลย" มือเล็กของสาวใช้เกาะกุมหมายถ่ายทอดกำลังใจให้นายตน ทันทีที่มือทั้งสองสัมผัสโดน เซียงเซียงก็รู้สึกได้ถึงความร้อนจากกายคุณหนู

"คุณหนู! คุณหนูมีไข้! ตัวร้อนมากเลยเจ้าค่ะ!" นางทำท่าตื่นตูม หัวใจพลันเต้นแรงด้วยความตกใจ

"ข้าไม่เป็นไร" เสียงใสขุ่นมัวเล็กน้อยด้วยความโรยแรง นางรู้สึกวิงเวียนศีรษะ ทั้งภายในยังรู้สึกร้อนหนาวคละเคล้า ทว่านางก็อดทน

"จะไม่เป็นไรได้อย่างไรกัน พอเถอะเจ้าค่ะ กลับห้องไปนอนพักเถอะ เดี๋ยวบ่าวจะรีบส่งคนไปซื้อยามาต้มให้นะเจ้าคะ" เซียงเซียงเอ่ยอย่างร้อนรน ทั้งแสนรักและห่วงใยคุณหนูอย่างที่สุด

"ข้าจะรอต่อ" หยูเหวินหยายังคงหนักแน่น

"คุณหนู!"

เจ้าสาวผู้อาภัพตระหนักว่าหากนั่งอยู่อย่างนี้ต่อไปคงไม่เกิดประโยชน์ พลันถอนหายใจแล้วเอ่ยกับสาวใช้คนสนิท "เอาเช่นนี้... เจ้านำคำของข้าไปบอกนายใหญ่ของจวนตรงข้ามให้ที"

ในห้องนอนส่วนตัว เหิงเจี้ยงตื่นขึ้นในบรรยากาศรอบกายแสนอบอุ่น ทำให้รู้สึกกระปรี้กระเปร่า ร่างกำยำเอี้ยวตัวบิดเพื่อคลายกล้ามเนื้อก่อนลุกจากเตียงกว้าง แต่ยังไม่ทันทำสิ่งใด ชิวหูก็มาเคาะประตูเรียกตั้งแต่หัววัน

"คุณชาย! ข้าน้อยมีเรื่องคุณหนูหยูจะมาเรียนขอรับ"

"อีกแล้วรึ!" เสียงใหญ่บันดาลโทสะ ด้วยนางสร้างความรำคาญให้เขาไม่หยุดหย่อน

"คุณหนูหยูให้บ่าวรับใช้ยกหีบสินสอดที่ท่านหยูเคยสัญญาไว้มามอบให้คุณชายครึ่งหนึ่งขอรับ และนางยังย้ำคำให้บ่าวมาแจ้งด้วยว่า บิดานางลั่นวาจาไว้ว่าให้นำสินสอดตามที่ตกลงมามอบให้แม่ทัพเหิง หากแม่ทัพไม่ยินดีรับนางเป็นภรรยา ทั้งที่นางมาปักหลักรอถึงสองเดือน นางจึงไม่อยากบังคับฝืนใจอีกต่อไป ติดเพียงแค่คำสัตย์ถือเป็นเรื่องใหญ่ในหมู่ชายชาตรี นางเกรงว่าบิดาจะเสียคำมั่นที่ยึดถือมาชั่วชีวิตจนคนภายนอกนึกขัน นางจึงขอมอบสินสอดครึ่งหนึ่งให้แก่สกุลเหิง ส่วนอีกครึ่งนางจะเก็บคืนด้วยงานมงคลไม่สำเร็จตามที่หมายขอรับ"

สิ้นคำที่ฝากบอก เหิงเจี้ยงพลันกระตุกมุมปากอย่างไม่พึงใจ นัยน์ตา

สีนิลดำขลับฉายแววครุ่นคิด ก่อนเอ่ยบอกคนสนิท

“นางเจ้าเล่ห์นัก ทำทีว่ายอมเลิกราและมีน้ำใจมอบสินสอดให้ แต่ใช้คำพูดเรื่องสัจจะลูกผู้ชายมาหยั่งเชิงหมายบีบบังคับข้าทางอ้อม หากข้าไม่ไปรับนาง นางคงไม่ยอมเข้าจวน และกลายเป็นว่าสกุลเหิงเป็นตัวตลกให้คนหัวเราะว่าไร้คำมั่น ฮึ! ชิวหูเตรียมผ้า! ข้าจะเปลี่ยนชุดไปรับนางเข้าจวน”

เหิงเจี้ยงกลั่นกรองความคิดด้วยเหตุผล เขาไม่อาจนิ่งเฉยให้ผู้คนนินทาว่าร้ายสกุลเหิงว่าไร้สัจจะเป็นแน่ ทั้งที่รู้ว่าเป็นแผนบังคับให้เขาไปรับนางทางอ้อม ทว่าร่างใหญ่ก็ต้องยอมเดินลงไปในหลุมพรางนั้น

ชิวหูที่ได้ยินเช่นนั้นก็แอบยิ้มถูกใจในความฉลาดของนายหญิงคนใหม่ นางเป็นคนแรกที่ทำให้ก้อนน้ำแข็งอย่างนายของตนต้องยอมจำนนอย่างไร้ข้อโต้เถียง เพราะนิสัยเย็นชามุทะลุทำให้เจ้านายที่ไม่เคยทำตามคำสั่งใครง่ายๆ นอกจากบิดากับฮ่องเต้ต้องยอมทำตามนาง

หน้าบ้านไม้หลังเล็กท่ามกลางการรอคอยที่ยาวนานพลันสิ้นสุดลง เมื่อร่างเจ้าของจวนผู้ที่หยูเหวินหยาเฝ้ารอคอยปรากฏขึ้น สาวใช้คนสนิทรีบกระซิบบอกเจ้าสาวอย่างดีอกดีใจ นัยน์ตาหวานพยายามเพ่งมองใบหน้าคม แต่ผ้าคลุมสีแดงที่ขวางกั้นทำให้เธอเห็นเพียงเค้าร่างของชายตรงหน้าเท่านั้น

แม้จะเห็นแค่เค้าโครงรูปร่าง แต่หยูเหวินหยาก็เดาได้ว่าสามีนางแขนขาเรียวยาว สูงโปร่ง และกำยำแค่ไหน ใจดวงน้อยถึงจะรู้ว่าเขาทำไม่ดีไว้เพียงใด ทว่าก็ไม่อาจยั้งใจไม่ให้เต้นแรงได้อยู่ดี

มือเล็กชื้นเหงื่อ ร่างบางในชุดเจ้าสาวหนาเตอะเกร็งจนเกือบสั่น เวลานี้ไม่ใช่การถ่ายทำละครเหมือนภพก่อนที่ตนเคยแสดง แต่คือการแต่งงานจริงและคงเป็นเพียงครั้งเดียวในชีวิตที่เหลือ จึงไม่แปลกเลยที่จิตใจจะไหวสั่นด้วยความตื่นเต้น

“คุณหนูเจ้าคะ ท่านแม่ทัพมารับแล้วเจ้าค่ะ ไม่ได้สวมชุดเจ้าบ่าว แต่...เป็นชุดดำเจ้าค่ะ” เซียงเซียงเอ่ยด้วยความผิดหวังเล็กน้อย เพราะนี่ถือเป็นเรื่อง

มงคลที่จะพาเจ้าสาวคนใหม่เข้าตระกูล แม้ฤกษ์ยามจริงจะเสียไปนานแล้วก็ตาม อย่างน้อยก็ควรให้เกียรติสวมชุดที่มีสีสันสักนิดก็ยังดี

ร่างบางในชุดเจ้าสาวหนาจนดูอวบอ้วนเทอะทะขุ่นเคืองตาม เขาเป็นถึงแม่ทัพ แต่มาทำตามอำเภอใจเหมือนเด็ก ราวกับจะสื่อว่าที่มารับเพราะทำตามมารยาท แต่ความจริงเขาไม่ได้แยแสนางสักนิด เหมือนหยามเกียรติเจ้าสาวมือใหม่อย่างชัดเจน

แวบแรกที่เหิงเจี้ยงพบอนุคนใหม่ ใจชายถึงกับกระตุกด้วยความตกใจ ด้วยรูปลักษณ์ใหญ่โตที่ห่อหุ้มด้วยชุดสีแดงทำเอาเขาหวนคิดถึงคำเล่าลือเรื่องใบหน้าอัปลักษณ์และคำสาปที่ติดตัวนาง ภายในใจไม่ยินดีสักนิดที่ได้อนุคนใหม่ แต่จำใจทำตามเพื่ออำนาจเท่านั้น

“ให้นางกลับไปได้หรือไม่” เหิงเจี้ยงกระซิบกับชิวหูในขณะที่เดินเข้าไปยังบ้านไม้ตรงหน้า

กุนซือคนสนิทรีบส่ายหน้าพลางตอบกลับอย่างรวดเร็ว “ไม่ได้ขอรับ”

ทั้งสองมาหยุดยืนเบื้องหน้าเจ้าสาว ด้านสาวใช้รีบบอกคุณหนูเรื่องการมาถึงของเจ้าบ่าว ทางชิวหูโน้มกายอย่างนอบน้อมต่อนายหญิงคนใหม่ อย่างน้อยการแต่งงานนี้ก็เกิดขึ้นเพราะเขาเป็นฝ่ายสนับสนุน จึงต้องนอบน้อมให้เกียรติเจ้าสาวผู้นี้ราวกับมีตำแหน่งสูงเป็นฮูหยินคนหนึ่งก็มิปาน

“ข้าน้อยชิวหู ขอแสดงความยินดีกับนายหญิงน้อยที่ต่อไปจะเข้ามาเป็นอนุของคุณชายขอรับ” คำทักทายถูกเอ่ยตามมารยาท เจ้าสาวมือใหม่จึงขานตอบเช่นกัน

“ข้าหยูเหวินหยา ยินดีที่ได้รู้จักทั้งท่านชิวหู... และท่านแม่ทัพใหญ่เช่นกัน” เสียงเล็กเอ่ยตอบ

“คุณชายไม่ชอบให้คนในจวนเอ่ยเรียกว่าแม่ทัพใหญ่ เพราะไม่ใช่ยามสงคราม และนายท่านใหญ่แห่งสกุลเหิงที่เคยเป็นแม่ทัพใหญ่ก็ยังมีชีวิต เพียงแต่ในศึกครั้งที่ผ่านมาท่านได้มอบหมายให้คุณชายใหญ่สืบทอดตำแหน่งต่อ แต่คุณชายอยากให้คนสนิทให้เกียรติบิดาเช่นเดิม และเวลานี้ก็หมดการศึก

แล้ว จึงใคร่ขอให้นายหญิงน้อยและบ่าวรับใช้ที่ติดตามมาเอ่ยเรียกคุณชายใหญ่ดังเช่นทุกคนในจวนนี้ด้วยขอรับ”

หยูเหวินหยารับฟังเหตุผลแล้วพยักหน้ารับคำ พร้อมกับหันไปย้ำกับเซียงเซียงให้กำชับบ่าวรับใช้ที่เหลือ

เหิงเจี้ยงไม่พูดพร่ำทำเพลง เขาถือว่าได้มารับนางตามที่นางต้องการแล้ว ร่างสูงใหญ่จึงหมุนร่างเดินนำหน้าเพื่อกลับจวน โดยปล่อยให้หยูเหวินหยาเดินตามมาเอง ไม่มีมือใหญ่ที่เกาะกุมนำพา ไม่มีเสียงเชื้อเชิญใดๆ นางก็รู้อยู่แล้วว่าถึงเขามาก็คงเย็นชาไม่ต่างจากเดิม

อาการใจสั่นเพราะความตื่นเต้นเมื่อครู่พลันสงบลง นางลุกขึ้นแล้วย่างเท้าก้าวเดินตามสามีเพื่อเข้าสู่บ้านหลังใหม่ โดยมีเซียงเซียงพยุงข้างกาย และมีบ่าวรับใช้ขนสินสอดรวมทั้งข้าวของที่เหลือตามหลัง

ทว่ายังไม่ทันที่จะเข้าถึงประตูจวน หยูเหวินหยาที่ตัวร้อนด้วยตากแดดตากน้ำค้างข้ามวันข้ามคืนก็ยิ่งวิงเวียนศีรษะหนักขึ้น ภาพภายใต้ผ้าคลุมสีแดงหมุนวนเพราะสายตาพร่าเลือน ก่อนสติจะดับวูบ นางได้ยินเสียงเซียงเซียงร่ำร้องเรียกชื่อด้วยความตกใจ จากนั้นการรับรู้ทุกอย่างก็สูญสิ้น

เหิงเจี้ยงได้ยินเสียงร้องเรียกคุณหนูดังก้องจากเบื้องหลัง จึงหันไปมองด้วยความสงสัย สายตาดุจน้ำแข็งเห็นร่างในชุดสีแดงโงนเงนไปมาและกำลังจะทรุดกายลงบนพื้น เขาเลยรีบปรี่เข้าไปประคองร่างนางไว้ในฉับพลัน

เซียงเซียงเห็นคุณหนูที่รักอาการไม่ดีก็ยิ่งตื่นตระหนก รีบวิงวอนให้ชายตรงหน้าช่วยคุณหนูทั้งน้ำตา

“คุณชาย! ช่วยคุณหนูด้วย ฮือๆ ความจริงคุณหนูตากแดดตากน้ำค้างทั้งวันทั้งคืน และไม่ได้แตะต้องอาหารหรือน้ำเลย หนำซ้ำยังมีไข้อีกด้วยเจ้าค่ะ”

ร่างสูงใหญ่เบิกตาโตจ้องมองร่างหนาที่ตนพยุงไว้ในอ้อมอก มือใหญ่เลื่อนแตะฝ่ามือหญิงสาวหมายวัดความร้อน ฉับพลันเขาทั้งตกใจและตะลึงในความเด็ดเดี่ยวของนางยิ่ง ที่ยอมรอคอยข้ามวันข้ามคืนทั้งที่รู้ว่าเขาอาจไม่มาอีกทั้งรู้ว่าตัวเองมีไข้ แต่ก็ยังดึงดันทำตัวปกติ ยิ่งคิดชายหนุ่มก็ยิ่งสับสนใน

ความซับซ้อนของหญิงนางนี้

"คุณชาย! ให้ข้าน้อยอุ้มนายหญิงน้อยเถิดขอรับ" ชิวหูเอ่ยอาสา ด้วยเกรงว่าน้ำหนักของหญิงร่างหนาจะทำให้นายตนปวดแขน

"ไม่ต้อง!" เหิงเจี้ยงตอบ พร้อมกับย่อตัวใช้แขนกำยำโอบอุ้มหยูเหวินหยาขึ้นไว้ในอ้อมอก ทันทีที่ยกร่างนาง เขาก็ต้องประหลาดใจถึงน้ำหนักที่เบากว่าที่คาดไว้

หยูเหวินหยาซ่อนร่างที่ซูบผอมไว้ใต้ชุดยัดนุ่นหนา แม้นุ่นจะเบา แต่ชุดนุ่นที่หยูเหวินหยาตัดเย็บเองกลับอัดแน่นด้วยปริมาณนุ่นและเมล็ดนุ่นสีดำเพื่อให้มีน้ำหนักใกล้เคียงกับรูปลักษณ์เดิม มีเพียงนางกับเซียงเซียงเท่านั้นที่รู้ถึงรูปร่างใหม่นี้

นัยน์ตาคมก้มมองร่างบางที่คลุมผ้าสีแดงปิดบังศีรษะอย่างเคลือบแคลงก่อนสลัดความคิดนั้นทิ้งแล้วรีบอุ้มนางไปยังเรือนพัก

บัดนี้ปณิธานแรกที่หยูเหวินหยาตั้งมั่นคือทำให้เหิงเจี้ยง สามีผู้แสนเย็นชายอมรับนางเข้าจวนได้สำเร็จ... ถึงขนาดอุ้มนางเอง แต่ตอนนี้นางไม่อาจรับรู้ได้เพราะหมดสติไปเสียก่อน

ส่วนชายหนุ่ม นี่คือครั้งแรกที่เข้าต้องยอมโอนอ่อนผ่อนตามหญิงสาวถึงขนาดลดทิฐิมารับนางเข้าจวน ทั้งยังเป็นครั้งแรกที่เขาโอบอุ้มสตรี ขนาดฮูหยินทั้งสองยังไม่เคยได้รับการปฏิบัติเช่นนี้

มุมหนึ่งตรงทางเดินภายในจวน นัยน์ตาสองคู่ของภรรยาที่แอบสังเกตการณ์จากที่ไกล จับจ้องมองร่างหนาในอ้อมอกสามีที่รักอย่างชิงชัง พวกนางขบเม้มริมฝีปากด้วยความหมั่นไส้

"เสแสร้ง!" คำสบถด่าเอ่ยอาฆาต ด้วยไม่อาจขัดขวางสามีไม่ให้มีภรรยาใหม่ได้

เหิงเจี้ยงอุ้มหยูเหวินหยามายังเรือนซุ่นซู เป็นเรือนที่อยู่ทางทิศใต้ของ จวนเหิงแห่งนี้ สถานที่นี้จะเป็นบ้านหลังใหม่ของหยูเหวินหยา ร่างบางในชุด

หนาเตอะปิดคลุมใบหน้าถูกวางลงบนเตียง เสียงใหญ่เอ่ยสั่งการให้ไปตามหมอในจวนมาดูอาการนางที่ตัวร้อนและหมดสติสลบไสล

เมื่อหมอมาถึงเหิงเจี้ยงก็ผละกลับไปยังเรือนใหญ่ในทันที เหลือเพียงเซียงเซียงกับชายร่างสูงโปร่งทว่าดูอ้อนแอ้น ใบหน้าเรียวขาว ดวงตาจมูกปากได้รูปสมส่วน เขาผู้นี้คือหมอประจำจวนเหิงที่เข้ามาทำงานในช่วงที่เหิงเจี้ยงไปออกรบ นามว่าหรงจุ้ย

มือขาวนุ่มของชายใจหญิงทาบจับชีพจรของหยูเหวินหยาที่นอนหมดสติอยู่บนเตียง สายตาคมเฉียบสังเกตมองฝ่ามือที่เรียวเล็กเนียนนุ่มพลันเคลือบแคลงสงสัย ว่าเหตุใดหญิงร่างใหญ่จึงมีมือที่เล็กและงามผิดวิสัยเช่นนี้ นัยน์ตาพลางชำเลืองมองร่างกายและใบหน้าของนายหญิงคนใหม่อีกครั้ง แต่ศีรษะนางถูกคลุมไว้ด้วยผ้ามงคล

หรงจุ้ยฉงนหนัก จึงตัดสินใจถือวิสาสะเปิดผ้าคลุมสีแดงออก และพบว่ามีผ้าพันโพกศีรษะนางไว้อีกชั้น สาวใช้คนสนิทเห็นเช่นนั้นก็ตกใจ

“บังอาจ! เจ้ากล้าละลาบละล้วงล่วงเกินคุณหนูเช่นนี้ หากลัวโทษทัณฑ์ใช่หรือไม่!” เสียงเล็กตวาดก้อง ใจหนึ่งเกรงความที่คุณหนูกำชับว่า ห้ามให้ผู้ใดรู้ว่านางไม่ได้อัปลักษณ์เช่นแต่ก่อนจะถูกเปิดเผย ใจหนึ่งก็โมโหที่ชายตรงหน้าที่เป็นแค่หมอ แต่กล้ามาจับต้องร่างกายเจ้านายตนมากกว่าจะรักษา

“ข้าขออภัย แต่ข้ามิได้คิดจะล่วงเกิน เพียงแต่นายหญิงน้อยในยามนี้นั้นมีไข้สูง การหายใจก็แลดูลำบากนัก ข้าเกรงว่าอาการนายหญิงน้อยจะยิ่งทรุดหนัก อีกอย่าง... ต้องลดไข้ด้วยการใช้ผ้าชุบน้ำเช็ดระบายความร้อน” หรงจุ้ยเอ่ยพลางก้มศีรษะเล็กน้อย ลดสายตาลงต่ำตามมารยาท เสียงเขาเพราะเหมือนเสียงหญิงสาวมากกว่าเสียงชายชาตรี

เซียงเซียงได้ฟังก็สงสัยในท่าทางของหมอผู้นี้ หญิงไม่ใช่แต่ละม้ายคล้ายยิ่งนัก แลดูงามจับตากว่าหญิงสาวหลายคน นางสลัดความคิดและให้ความสนใจคุณหนูตน ในใจแสนกังวลตามคำบอก ใบหน้าเล็กฉายแววครุ่นคิดเกรงว่าคุณหนูที่รักจะอาการหนักกว่าเก่า นางจึงตัดสินใจเพื่อหาทางออก

“ข้าจะไว้ใจเจ้าได้หรือไม่ ว่าจะไม่นำเรื่องที่รู้ที่เห็นในยามนี้ไปบอกแก่ผู้อื่น”

สาวใช้ผู้จงรักภักดียื่นหน้าไปถามหมอหนุ่ม ร่างโปร่งพลันโน้มตัวอีกครั้งเพื่อให้คำมั่นแทนการกล่าว

“จงอย่าลืมคำสัตย์เมื่อครู่เล่า” เซียงเซียงย้ำคำ เมื่อไม่มีทางเลือกนางจึงตัดสินใจค่อยๆ บรรจงแกะผ้าที่พันโพกศีรษะคุณหนูตนออกอย่างทะนุถนอม

หรงจุ้ยกระหยิ่มยิ้มย่องในใจ เขาคาดไว้อยู่แล้วว่า อย่างไรสาวใช้ผู้นี้ก็ต้องยอมแกะผ้าออก เขาหาได้หวาดหวั่นเรื่องตุ่มหนองไม่ เพราะเป็นหมอจึงต้องเจอภาพน่าสะอิดสะเอียนมามาก ร่างชายทว่าซ่อนใจหญิงเอาไว้พลันตื่นเต้น เขาเคยได้รู้มาบ้างถึงคำเล่าลือเกี่ยวกับคุณหนูสกุลหยูนางนี้ ซึ่งเวลานี้เขากำลังจะได้เห็นด้วยตาตัวเอง

มือเล็กบรรจงแกะผ้าออกอย่างแผ่วเบา ความลับค่อยๆ ถูกเปิดเผยอย่างช้าๆ จนเริ่มเห็นเส้นผมสีดำสนิท ปลายผ้ายังคงถูกคลี่ออกเรื่อยๆ ตามแรงดึงของเซียงเซียง จนในที่สุดใบหน้าที่ถูกซ่อนเร้นไว้ก็เปิดเผย

หน้าผากมนโค้งนูนน่าพิสมัย คิ้วดำเรียวโค้งราวกับพระจันทร์เสี้ยว ดวงตาที่หลับปรือพร้อมขนตาหนางอนระยับ จมูกโด่งเป็นสันปลายหยดน้ำแสนจิ้มลิ้ม ริมฝีปากบางหยักโค้งได้รูปดุจคันศรแลงดงามราวกับภาพวาด คางเรียวมนรับกับลำคอระหง ผิวพรรณนางละเอียดเปล่งปลั่งคล้ายฉายแสงผ่อง

หรงจุ้ยถึงกับตะลึงค้างในภาพที่ได้ประจักษ์ นี่น่ะหรือคำสาปที่เล่าลือ และหากงามดุจเทพธิดาเช่นนี้ยังถูกเรียกว่าอัปลักษณ์ เขาก็อยากจะอัปลักษณ์แบบนี้ให้ล่มเมืองไปเสียเลย เขาคิดพลางอิจฉาความงามที่เห็นยิ่งนัก

“คุณหนูไม่อยากให้ใครรู้เรื่องที่นางไม่ได้หน้าตาน่าเกลียด อย่างไรท่านก็อย่าลืมปิดปากให้สนิทเสีย” เซียงเซียงข่มขู่อีกครั้ง

“ดูจากลักษณะเค้าโครงรูปหน้าแล้ว รูปกายนายหญิงน้อยคงไม่ได้อ้วนฉุอย่างที่ลือกัน ขะ...ข้าไม่เข้าใจเลย เหตุใดต้องอำพรางตนด้วย” หมอ

หนุ่มถามด้วยความสงสัย

“เรื่องของเจ้านาย”

สาวใช้ตอบสั้นๆ ทำเอาหรงจุ้ยถึงกับหน้าหงาย เขาเลยได้แต่ปิดปาก ก้มหน้าก้มตาตรวจอาการแล้วออกไปเตรียมยาต่อ โดยได้กำชับวิธีดูแลคนป่วยให้เซียงเซียง

สามวันเคลื่อนคล้อยจนหยูเหวินหยาฟื้น คราแรกนางแสนมึนงงว่า ตนอยู่ในสถานที่ใด เพราะสติสุดท้ายที่จำได้คือนางกำลังเดินตามชายใจน้ำแข็งเข้าจวนเหิง จากนั้นก็จำอะไรไม่ได้อีกเลย

เซียงเซียงเห็นเช่นนั้นก็ไม่รอช้า รีบเล่าเรื่องราวที่คุณหนูถูกอุ้มโดยเจ้าของจวนเพราะหมดสติด้วยพิษไข้ และเล่าเรื่องที่หมอหรงจุ้ยรู้ความลับ จนหยูเหวินหยาต้องเรียกตัวหมอผู้นั้นมาเพื่อกำชับ ทั้งสองจึงมีโอกาสพูดคุยกันอย่างถูกคอ หลังจากนั้นมาก็สนิทสนมกันโดยปริยาย

กลางห้องอาหารของจวนใหญ่ เหิงเจี้ยงกับสองศรีภรรยานั่งล้อมวง อย่างพร้อมหน้าบนโต๊ะไม้เนื้อดีที่ถูกปูด้วยผ้าสีน้ำเงินขึ้นเงาวับวาว บนโต๊ะพรั่งพร้อมด้วยอาหารอุดมสมบูรณ์ ชิงหนิงกับหว่านเอ๋อร์นั่งทอดสายตามองสามีด้วยความสงสัย ว่าเหตุใดจึงไม่เริ่มกินอาหารเสียที ด้วยประเพณีที่ยึดถือคือสามีต้องเป็นผู้เริ่มกินก่อน

ด้านชายหนุ่มหน้านิ่ง ในใจครุ่นคิดเรื่องที่ค้างคาใจ นั่นคือเรื่องของอนุภรรยาคนใหม่ เพราะตั้งแต่นำพานางเข้าจวน เขาก็ไม่เคยไปแยแสนางอีกเลย ได้แต่ส่งหมอไปรักษาตามหน้าที่ ทว่าล่วงเลยมาสามสัปดาห์แล้ว ก็ยังไม่เห็นนางออกมานอกเรือน มาร่วมกินอาหารตามมารยาทสักครั้ง

ชิวหูสุดยอดกุนซือรู้ได้ในทันทีถึงความคิดของนายตน จึงรีบเอ่ยให้คนไปตามหยูเหวินหยา ทั้งเหิงเจี้ยง ชิงหนิง และหว่านเอ๋อร์นั่งนิ่งเพื่อรอคอยหญิงสาวอีกคนมาร่วมโต๊ะอาหาร บรรยากาศการกินอาหารของคนในจวนนี้

อึมครึมเสมอ แต่ตอนนี้ยิ่งมัวหมองและตึงเครียดเป็นเท่าทวี

ไม่นานสาวใช้นางนั้นก็กลับมารายงาน "นายหญิงน้อยแจ้งว่ากินอาหารเรียบร้อยแล้วเจ้าค่ะ นางยังฝากบอกอีกว่านางเป็นเพียงอนุ จึงไม่อาจเอื้อมมากินอาหารร่วมโต๊ะกับนายท่านทั้งสาม เกรงว่าคำสาปที่ติดตัวมาจะทำให้ทุกคนโชคร้ายตามเจ้าค่ะ"

เหิงเจี้ยงได้ฟังก็พลันถอนหายใจ เขาไม่ได้สนใจหรอกว่านางจะมานั่งร่วมโต๊ะหรือไม่ ที่สนใจคือไม่อยากให้ใครมาว่าเขาทอดทิ้งภรรยาคนใหม่ ถ้านางยืนยันเช่นนั้นเขาก็เบาใจคลายกังวล ส่วนฮูหยินทั้งสองก็แอบอมยิ้ม พวกนางพึงใจอย่างที่สุดที่ตัวเสนียดแสนน่ารังเกียจเจียมตนไม่เผยอมาวุ่นวายในเรือนใหญ่นี้

หยูเหวินหยาที่เก็บตัวอยู่ในเรือนมักอ่านหนังสือ วาดภาพ และฝึกเล่นดนตรีเพื่อคลายความเหงา บางวันหรงจุ้ยสหายใหม่ก็แวะมาพบปะพูดคุยด้วยเป็นครั้งคราว

มือเล็กหยิบดอกไม้สีสันจับตาขึ้นมาแล้วบรรจงปักลงในแจกัน โดยมีเซียงเซียงเป็นผู้ช่วย สาวใช้แอบชำเลืองมองคุณหนูอยู่หลายครั้ง แต่ทุกครั้งที่เห็น คุณหนูก็จะนั่งยิ้มไปจัดดอกไม้ใส่แจกันไป ไม่เดือดเนื้อร้อนใจสักนิดว่าเมื่อครู่เพิ่งปฏิเสธการร่วมโต๊ะอาหารในฐานะคนของสกุลเหิง

"คุณหนูไม่สนใจจะไปกินข้าวร่วมกับคุณชายเหิงหรือเจ้าคะ คุณชายอุตส่าห์ส่งคนมาตามเลยนะเจ้าคะ" เสียงเล็กเอ่ยถามด้วยไม่อาจละความสงสัยไปได้

"เขาแค่เชิญตามมารยาท หากข้าไปจริง เขากับฮูหยินทั้งสองคงกินอะไรไม่ลงหรอก คงจะกลัวตุ่มหนองและความโชคร้ายของข้าจนต้องเบือนหน้าหนีก็ได้ ข้าไม่อยากเห็นท่าทางรังเกียจเดียดฉันท์เหล่านั้นหรอกนะ" หยูเหวินหยากล่าวตอบในขณะที่สายตายังคงจับจ้องดอกไม้ในแจกัน

"แล้วทำไมคุณหนูไม่เปิดเผยไปเลยเล่าเจ้าคะ ว่าแท้จริงแล้วคุณหนู

งดงามเพียงใด เอาแต่ปิดซ่อนรูปร่างจนน่าอึดอัดแย่เจ้าค่ะ” เซียงเซียงทำหน้ามุ่ย เพราะอยากอวดรูปโฉมใหม่ของเจ้านายให้คนที่เคยสบถว่าคุณหนูตนให้หน้าหงายกันไปให้หมด

“ข้าไม่อยากให้คนมาสนิทสนมหรือสนใจเพราะรูปโฉมหรอก การที่อัปลักษณ์เช่นนี้สอนให้ข้าแยกมิตรแยกศัตรู แยกคนจิตใจดีกับคนจิตใจร้ายกาจได้” หยูเหวินหยาตอบ ในใจก็คิดถึงครั้งอดีตในภพก่อนที่เคยอยู่ท่ามกลางฝูงชน ยามเป็นดารานักแสดงที่พร้อมด้วยรูปโฉมและทุกสิ่ง ทว่ารอบกายมีแต่คนอิจฉาริษยา ยามนี้ได้ใช้ชีวิตตามใจ ไร้คนตีสองหน้าที่มักยิ้มแย้มทว่าแอบซ่อนคมมีดไว้เบื้องหลัง หญิงสาวจึงพึงพอใจนัก

อรุณเบิกฟ้าในวันถัดมา จวนเหิงแลดูวุ่นวายจนเซียงเซียงผู้เป็นหูตา ของหยูเหวินหยาต้องรีบนำความที่รู้ไปบอกเจ้านายที่รัก

“คุณหนูเจ้าคะ มีข่าวว่าองค์ชายสี่จะเสด็จมาที่จวนในวันพรุ่งเจ้าค่ะ” เสียงสาวใช้หอบเบาๆ เพราะรีบจนแทบหายใจหายคอไม่ทัน

“องค์ชายสี่หรือ เกิดมายังไม่เคยเห็นองค์ชายสักครั้ง เซียงเซียง เจ้าไปช่วยข้าเลือกผ้าเร็ว” หยูเหวินหยาบอกสาวใช้ด้วยรอยยิ้ม แอบตื่นเต้นที่จะมีบุญได้ยลโฉมองค์ชายในจักรวรรดิโบราณสักครั้ง แต่เพียงสิ้นคำของหยูเหวิน-หยาได้ไม่เท่าไร เสียงชิงหนิงก็ดังมาจากทางเข้าเรือนซุ่นซู

“เจ้าห้ามออกไปต้อนรับองค์ชายสี่เด็ดขาด!” เสียงแหลมของฮูหยินใหญ่เอ่ยห้าม

พวกนางถือวิสาสะมาเยือนเรือนซุ่นซูแห่งนี้กะทันหัน ทั้งยังออกคำสั่งไม่ให้หยูเหวินหยาไปร่วมต้อนรับองค์ชายสี่ที่จะมาถึงในวันพรุ่ง ทำเอาใจหญิงสาวคุกรุ่นด้วยโทสะ ฝ่ามือที่แอบซ่อนกำแน่นเพื่อสะกดกลั้นอารมณ์ที่เริ่มก่อตัวจากภายใน นางหลับตาลง พยายามยั้งสติตน ก่อนหันไปหาหญิงสาวทั้งสองด้วยใบหน้าเปื้อนยิ้มตามมารยาท

“คารวะฮูหยินทั้งสอง” ร่างเล็กในชุดหนาใหญ่ย่อตัวอย่างนอบน้อม

ใบหน้านางพันด้วยผ้าขาวจนมิดชิด ชิงหนิงกับหว่านเอ๋อร์จึงไม่สามารถเห็นสีหน้าหยูเหวินหยาที่แสดงชัดว่าระอาพวกนางทั้งสองแค่ไหน

คอระหงของฮูหยินใหญ่ตั้งตรง ใบหน้าเชิด นางชำเลืองหางตามองอนุภรรยาเพียงในนามอย่างเดียดฉันท์ ส่วนหว่านเอ๋อร์ก็ไม่ต่างจากชิงหนิงเท่าไรนัก นางกระหยิ่มยิ้มย่องอย่างดูแคลนรูปกายภายนอกของหยูเหวินหยา

“ในฐานะที่ข้าเป็นฮูหยินใหญ่ มีหน้าที่ช่วยแบ่งเบาภาระท่านพี่ ดูแลงานน้อยใหญ่ภายในจวน ข้าคงไม่สามารถให้เจ้าที่มีรูปร่างอุจาดตาและมีคำสาปติดกายไปต้อนรับองค์ชายสี่ โอรสแห่งมังกรได้หรอกนะ” ชิงหนิงลั่นคำสั่งห้าม วาจาของนางเหยียบหยูเหวินหยาแทบจมดิน

ในใจหญิงสาวผู้ถูกดูแคลนนั้นเคืองขุ่น ‘ตลอดมาข้าก็พยายามสงบเงียบเก็บตัวอยู่แต่ในเรือนตนยังไม่พออีกหรือ แค่ขอไปต้อนรับองค์ชายสี่ชั่วครู่ฮูหยินทั้งสองก็ยังกีดกัน เหตุใดชีวิตข้าถึงน่าหัวเราะอย่างนี้’

สมองน้อยๆ ของนางตรึกตรองด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจ และตระหนักได้ว่า หากนางดึงดันจะไปต้อนรับองค์ชาย วันหน้าก็คงมีแต่จะถูกระรานจากสองฮูหยินทุกวันเป็นแน่ ซึ่งในตอนนี้นางยังไม่พร้อม เขี้ยวเล็บนางต้องถูกลับเสียก่อน เพื่อจะได้ไม่เพลี่ยงพล้ำจนบาดเจ็บเสียเอง

หยูเหวินหยารู้ถึงภัยในภายหน้า จึงต้องเปลี่ยนแผน หาวิธีอื่นเพื่อพบองค์ชายสี่แทน ร่างหนาพลันหันไปออกคำสั่งให้สาวใช้คนสนิทไปหยิบของบางสิ่ง

ทันทีที่ของสองชิ้นมาถึงมือหยูเหวินหยา นางก็เปิดแล้วยื่นให้ชิงหนิงฮูหยินใหญ่แห่งจวนเหิงในทันที มันคือกล่องใส่ปิ่นมุกประดับดอกไม้ งานฝีมือประณีตและทรงคุณค่า จนชิงหนิงตาค้างจับจ้องด้วยความอยากได้

“ปิ่นมุกนี้ท่านพ่อข้าสั่งให้มอบแก่ฮูหยินใหญ่ และยังบอกอีกว่าเคยได้ยินคำเล่าลือถึงฮูหยินใหญ่ว่างามจับตาทุกผู้ที่พบพาน ท่านพ่อจึงกำชับข้าให้นำปิ่นมุกนี้มามอบให้ฮูหยินใหญ่กับมือ ด้วยหมายว่าของงามย่อมคู่กับหญิงงาม ความจริงข้าอยากจะมอบให้นานแล้ว ติดที่ข้าป่วยเสียก่อนจึงไม่มีโอกาส”

คำเยินยอของหยูเหวินหยาทำชิงหนิงยิ้มแก้มแทบปริ นางรีบหยิบคว้าอย่างถูกใจ

"หากบิดาเจ้าตั้งใจเช่นนี้ ข้าก็จะรับไว้" ใบหน้ารูปไข่เชิดผยองพลางอมยิ้ม ในขณะเดียวกันก็จับจ้องปิ่นในมือไม่ละสายตา

"ส่วนของชิ้นนี้... กำไลหยกน้ำผึ้งเนื้อดีที่ท่านพ่อข้าได้มาอย่างลำบากขอมอบให้ฮูหยินรอง" หยูเหวินหยาเอื้อมไปหยิบกล่องอีกใบส่งมอบให้หว่าน-เอ๋อร์เช่นกัน นางพลันหน้าบานด้วยของที่ได้ต้องตาต้องใจนางนัก

ฮูหยินทั้งสองชำเลืองมองกันราวกับจะสื่อสารบางสิ่ง ก่อนที่ชิงหนิงจะเอ่ยปากขึ้น "แต่อย่างไรเจ้าก็ไปต้อนรับองค์ชายสี่ไม่ได้หรอกนะ" พวกนางยังยืนยันคำเดิม

"ข้าเข้าใจดี ข้าจะเก็บตัวอยู่แต่ในเรือนนี้ ไม่ไปวุ่นวายใดๆ"

สิ้นคำหยูเหวินหยา หญิงสาวทั้งสองก็ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ใส่กัน สองร่างพากันกลับไปอย่างสงบไร้การระราน การกระทำของหยูเหวินหยาสร้างความสงสัยแก่สาวใช้ที่อยู่ในสถานการณ์ยิ่งนัก นางจึงอดถามไม่ได้

"เหตุใดคุณหนูถึงโกหกเรื่องของเหล่านั้นล่ะเจ้าคะ ทั้งปิ่นและกำไลคุณหนูไปซื้อด้วยเงินของตนเอง ราคาก็แสนแพง เหตุใดถึงยอมโกหกแล้วมอบให้ฮูหยินทั้งสองไปง่ายๆ เช่นนั้นล่ะเจ้าคะ ทั้งที่พวกนางชอบแกล้งคุณหนู แล้วยังสั่งห้ามไม่ให้คุณหนูไปต้อนรับองค์ชายสี่อีก"

เซียงเซียงทำหน้ามุ่ย ไม่เข้าใจความคิดของนายตน ด้านหยูเหวินหยากระตุกยิ้ม นัยน์ตาหวานมองเหม่อไปเบื้องหน้าคล้ายมองไกลไปถึงการณ์ในอนาคต ก่อนเอ่ยให้สาวใช้ฟัง

"อย่าเสียดายที่จะสละบางสิ่ง เพื่อให้ได้มาซึ่งอีกสิ่งที่ปรารถนามากกว่า" น้ำเสียงของนางมาดมั่นแน่วแน่

"หมายความว่าอย่างไรเจ้าคะ" ร่างเล็กข้างกายรีบย้อนถาม ด้วยคุณหนูช่างเอ่ยวาจาลึกซึ้งจนคนคิดตื้นๆ อย่างนางฟังแล้วหาเข้าใจในความหมายไม่

หยูเหวินหยาหมุนกายไปสบตากับสาวใช้ มือเล็กจับกุมมือเซียงเซียง

แล้วยกยิ้ม “ของนอกกายหาเมื่อไรก็ได้ ข้าแค่สละสิ่งของเหล่านั้นหมายได้มาซึ่งความสงบในใจ พวกนางคงจะเลิกวุ่นวายกับข้าไปสักพัก”

ทันทีที่สาวใช้ได้ฟังก็พยักหน้า ตอนนี้นางพอเข้าใจในการกระทำของคุณหนูขึ้นมาบ้าง แต่มีสิ่งหนึ่งที่ยังค้างคาใจเลยทวงถามอีกครั้ง “แล้วคุณหนูไม่อยากเห็นพระพักตร์องค์ชายสี่แล้วหรือเจ้าคะ”

“อันนั้นมันอีกเรื่อง ข้าต้องอยากเห็นอยู่แล้ว”

“แล้วเช่นนั้นทำไมถึงยอมตอบรับคำฮูหยินใหญ่ ว่าจะไม่ไปต้อนรับองค์ชายสี่ล่ะเจ้าคะ” สีหน้าสาวใช้เคลือบแคลงสงสัย จนหยูเหวินหยาต้องเอ่ยตัดบทจบการสนทนา

“เอาเถิด ข้ามีวิธี เจ้าไปเตรียมของตามที่ข้าสั่ง แล้วรีบกลับมาละกัน” หญิงสาวลั่นคำสั่ง

แม้เซียงเซียงจะยังไม่เข้าใจในคำของคุณหนูเท่าไรนัก แต่นางก็รีบปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด

สี่

หน้าประตูจวนเหิง ทุกคนยืนต้อนรับองค์ชายสี่กันอย่างชื่นมื่น ขบวนเสด็จแห่เกี้ยวหลังใหญ่ตกแต่งด้วยผ้าพลิ้วสีทองรอบด้านแสดงอำนาจมั่งมีของเจ้าของเกี้ยว กายใหญ่เยื้องย่างออกมาสู่สายตาทุกคู่ทันทีที่กงกงคนสนิทเปิดม่านสีทอง

"ถวายบังคมองค์ชายสี่" เสียงคนสกุลเหิงแซ่ซ้องนอบน้อมต่อร่างองอาจสูงโปร่ง ใบหน้าขาวนวลดังมิเคยต้องแสง เส้นผมดำรวบขึ้นแล้วสวมด้วยกว้านทองเนื้อดี แสดงถึงยศถาบรรดาศักดิ์แก่ผู้ที่พบเห็น

เหิงเจี้ยงยิ้มรับองค์ชายสี่ซึ่งมีนามว่าหลี่ซื่อ ผู้ที่ใกล้เคียงตำแหน่งรัชทายาทที่สุดในเวลานี้ ทั้งสองเติบโตมาด้วยกัน เพราะหลี่ซื่อได้กราบบิดาเหิงเจี้ยง อดีตแม่ทัพใหญ่ให้เป็นอาจารย์ฝ่ายบู๊ ทั้งสองจึงมีโอกาสได้ร่ำเรียนด้วยกันเสมอ

เมื่อโตขึ้นองค์ชายสี่ก็ถูกตีกรอบให้มุ่งเรื่องราชกิจ ส่วนเหิงเจี้ยงมีหน้าที่สืบทอดตำแหน่งแม่ทัพใหญ่ พวกเขาจึงห่างหายกันบ้าง ทว่ายังคงรักใคร่สนิทสนมเฉกเช่นเดิมมิเปลี่ยน ดังนั้นการกลับมาจากชายแดนของเหิงเจี้ยงที่กินระยะเวลานานถึงห้าปี จึงเป็นข่าวดีต่อหลี่ซื่อยิ่ง เขาจึงอดใจมาเยี่ยมเยียน

สหายรักไม่ได้

องค์ชายสี่ได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่น ขณะอยู่ในโถงรับแขกของจวนเหิง ทั้งเหิงเจี้ยงและสองศรีภรรยานั่งเรียงกันโดยมีบ่าวรับใช้ยืนหลบมุมอยู่ด้านหลังตามมารยาท นัยน์ตาสีน้ำตาลกวาดมองฮูหยินของสหายสนิทในขณะที่พูดคุยถามไถ่สารทุกข์สุกดิบกับเหิงเจี้ยงอย่างเป็นกันเอง

ทางชิวหูผู้แสนเฉียบแหลมสังเกตเห็นท่าทีองค์ชายสี่เหมือนกำลังมองหาใครบางคน จึงถือวิสาสะเข้าไปกระซิบข้างหูเจ้านายที่รักเพื่อบอกความ

"องค์ชายทรงมองหาใครหรือพ่ะย่ะค่ะ" เสียงใหญ่ทักถามตามความที่รับมาจากกุนซือคนสนิท เขาก็สังเกตเห็นสายตาหลุกหลิกของสหายรักผู้มีฐานันดรศักดิ์เช่นกัน

"ข้าได้ยินมาว่าเจ้ารับอนุคนใหม่เข้าจวน แต่ข้ามิเห็นนางในที่นี้เลย"

ทันทีที่ผู้มีศักดิ์ใหญ่เอ่ยถาม ชิงหนิงกับหว่านเอ๋อร์พลันใจกระตุก เกรงความที่นางห้ามปรามหยูเหวินหยาไว้จะรั่วไหล เหิงเจี้ยงพลางถอนหายใจก่อนเอ่ยตอบตามตรง

"นางเป็นเช่นนี้ละ มักเก็บตัวไม่ออกมาพบผู้ใด" เหิงเจี้ยงเอ่ยอย่างเย็นชา

ฮูหยินใหญ่ได้ทีจึงเสริมต่อ "ใช่เพคะ นางคงอายในรูปลักษณ์แสนน่าเกลียด และคงเจียมตนเรื่องคำสาปร้ายจนไม่กล้าเข้าใกล้องค์ชายเพคะ" เสียงใสเอ่ยเป็นตุเป็นตะ

"อ้อ! เช่นนั้นคงจริงสินะที่ผู้คนเล่าลือกัน ที่มีข่าวสะพัดว่าอัปลักษณ์ดั่งต้องสาป เอ่อ... ข้าขออภัยที่เอ่ยตรงๆ ข้ามิได้จงใจว่าร้ายอนุคนใหม่เจ้าหรอกนะเหิงเจี้ยง ความจริงนอกจากมาเยี่ยมเจ้า ข้าก็อยากมาทำความรู้จักอนุคนใหม่ของเจ้าสักครั้ง คงไม่ดีหากข้าที่สนิทกับเจ้าจะละเลยเรื่องนี้"

"กระหม่อมจะว่าอันใดได้ในเมื่อนางเป็นเช่นนั้นจริง ที่แต่งนางก็เพราะกระหม่อมได้ช่วยชีวิตท่านหยูบิดานาง และท่านหยูก็สำนึกในบุญคุณจึงส่งบุตรสาวมาตอบแทน แต่บุตรสาวสกุลหยูที่ยังไม่ได้ออกเรือนก็เหลือเพียงนางผู้เดียว กระหม่อมเอ่ยคำใดมิได้ จำใจต้องรับนางมา" เหิงเจี้ยงรำพึงรำพัน

เล่าความอึดอัดให้องค์ชายสี่ที่เป็นสหายสนิทฟัง

ทั้งหมดยังคงยกเรื่องนั้นเรื่องนี้มาเอ่ยเล่าจนตะวันคล้อย เพราะเวลาที่เหินห่างสร้างเรื่องราวมากมายที่อยากเล่าขานให้คนรู้ใจได้ฟัง ก่อนหลี่ซื่อจะกลับได้ขอเดินชมสวนของจวนเหิง ที่ไม่ได้มาเยี่ยมเยียนนานหลายปีให้หวนคิดถึงความหลัง ทว่าในเวลาเดียวกันเหิงเจี้ยงที่ได้รับความจากทหารที่เฝ้าค่ายฝึกว่ามีกลุ่มทหารฝ่าฝืนวินัยก่อการทะเลาะวิวาท ในฐานะผู้บังคับบัญชาเขาจึงต้องปลีกตัวไปตัดสินเรื่องราว โดยให้สหายรักพักผ่อนหย่อนใจตามอัธยาศัย

สองฮูหยินเดินชิดประกบหลังองค์ชายสี่หมายทำหน้าที่แทนสามี พวกนางยิ้มหวาน เสียงขับขานแนะนำพื้นที่อย่างฉอเลาะ จนข้ารับใช้ขององค์ชายสี่ต่างก้มหน้าแอบอมยิ้ม ทว่าองค์ชายผู้สูงศักดิ์อยากรำลึกถึงความหลังมากกว่าฟังเสียงเจื้อยแจ้วของสองฮูหยินที่พร่ำแต่เรื่องในครอบครัว จนเขาต้องเอ่ยตัดบทขอเดินเพียงลำพัง

หลี่ซื่อเดินชมสวนกว้างที่ตกแต่งอย่างหรูหราไม่ต่างจากวังหลวง เบื้องหน้ามีสะพานหินโค้งพาดไปยังศาลากลางสระน้ำ และทอดยาวผ่านไปยังอีกฟากของจวนใหญ่ องค์ชายสี่ตั้งใจเดินตรงไปหมายรำลึกถึงความหลัง

การฝึกทวนอย่างมาดมั่นเพราะอยากเก่งกล้าแข่งกับเหิงเจี้ยงที่อาจหาญมากความสามารถตั้งแต่วัยเยาว์ คือภาพความประทับใจหนึ่งที่ตราตรึงใจมิรู้หาย แต่วันคืนช่างผ่านไปรวดเร็วนัก จนเขากับสหายรักโตถึงวัยที่ต้องแยกตัวไปสร้างครอบครัว

ขณะที่ร่างใหญ่ตกอยู่ในความคิดหวนถึงความหลัง จู่ๆ เสียงแว่วหวานก็ดังขับขานมาตามสายลม ช่างกังวานสะกดใจผู้ฟัง ทั้งไพเราะและตรึงใจจนยากจะสลัดความเคลิบเคลิ้ม

หลี่ซื่อหลับตาพริ้มฟังทำนองบรรเลงจากเครื่องดนตรีประหลาด เสียงเสนาะจับใจเช่นนี้แต่เขากลับไม่เคยฟังมาก่อน ร่างสูงใหญ่มิอาจสลัดความสงสัย จึงเดินตามหาที่มาของเสียง กงกงคนสนิทและผู้ติดตามเห็นเช่นนั้นจึง

ย่างเท้าก้าวประชิดติดตามนายไปในทันที

สองขายาวหยุดอยู่หน้าประตูไม้ที่แสดงอาณาเขตของใครบางคนในจวนเหิง นัยน์ตาสีน้ำตาลทอประกายมองป้ายไม้ที่ตวัดอักษรว่า 'เรือนซุ่นซู' บานประตูของเรือนเปิดกว้าง มิได้แสดงว่าเป็นเขตต้องห้ามอันใด ร่างใหญ่จึงเข้าไปในทันที

นัยน์ตาหลี่ซื่อทอดมองภายในที่ตกแต่งด้วยไม้ประดับและไม้ยืนต้นหลากหลาย แสงอาทิตย์ยามอัสดงส่องลงมายังพรรณไม้ที่ตัดแต่งงาม กายใหญ่เหลียวซ้ายแลขวา ชมบรรยากาศโดยรอบอย่างเพลินใจ กระทั่งพบมวลผีเสื้อบินชื่นชมบุปผาหลากสีสันที่ส่งกลิ่นยั่วเย้า รอยยิ้มบุรุษพลันฉีกกว้าง

ยามนี้หลี่ซื่อประหนึ่งย่างกรายเข้าไปในแดนสวรรค์ ใจเต้นระทึกด้วยภาพดุจห้วงฝันตรงหน้า นัยน์ตาสีน้ำตาลพราวระยับด้วยแสงทองอำไพที่สาดลงมาในบริเวณกว้าง

'แม้กระทั่งผีเสื้อยังลุ่มหลง ข้าก็เป็นมนุษย์ปุถุชนคนหนึ่ง แล้วจะไม่ให้ข้าหลงเพ้อฝันก็คงหาได้ไม่' เขาคิดพร้อมสอดส่ายสายตามองหาต้นเสียงที่ดังราวกับสะกดจิต ช่างยั่วเย้าใจเขาจนไหวสั่น

ในที่สุดสายตาก็หยุดนิ่งเมื่อพานพบกับภาพหญิงสาวตรงหน้า ที่รายล้อมด้วยหมู่ผีเสื้อสีสันจับตาจำนวนมาก นางยกแขนสองข้าง ใช้มือจับสิ่งของประหลาดแตะเบาๆ บนริมฝีปากที่แง้มออกจากผ้าสีชมพูอ่อนที่พันโพกทั้งศีรษะ ดวงตานางที่โผล่พ้นจากการถูกปกปิดช่างคมหวาน ทั้งแพขนตาที่งอนยาวหนาและดกดำดูมีมนตร์ขลังจนไม่อาจละสายตาไปได้

"อุ๊ย! ท่านเป็นใครกัน" เสียงสาวใช้ดังขึ้น หยุดเสียงดนตรีของหยูเหวิน-หยา พานพาให้องค์ชายสี่หลุดจากภวังค์

"บังอาจ! พบองค์ชายแล้วยังไม่ถวายความเคารพ ยังกล้ามาเอ่ยวาจาห้วนๆ อีก" กงกงที่ยืนข้างกายผู้มีศักดิ์ดุเซียงเซียงกับหยูเหวินหยา จนทั้งสองต้องรีบยอบตัวทำความเคารพในทันที

"ลุกขึ้นเถิด ข้าต่างหากที่เสียมารยาทเข้ามาในเรือนของเจ้าโดยพลการ

มาทำลายเวลาส่วนตัวที่เจ้ากำลังเล่น... เอ่อ... เล่น...” เสียงองค์ชายสี่หยุดลง เพราะเขาไม่รู้ว่าเครื่องดนตรีในมือหญิงสาวตรงหน้าคือสิ่งใด นางจึงเอ่ยปากบอก

“ซวินเพคะ เป็นเครื่องดนตรีเก่าแก่ ปกติจะทำจากดินเผา แต่ซวินสือหลิวซิงของหม่อมฉันทำจากหินดาวตกเพคะ” หยูเหวินหยาสำรวมคำ

“ซวิน อ๋อ! ข้าไม่เคยฟังเสียงมันมาก่อน แล้วซวินนี้ทำมาจากหินดาวตกเชียวหรือ” เสียงใหญ่ถามไถ่อย่างใคร่รู้ ในขณะที่สายตายังจับจ้องซวินในมือของหญิงสาว

“เพคะ บิดาของหม่อมฉันได้มาด้วยความบังเอิญ และเห็นว่าหม่อมฉันเก็บตัวอยู่แต่ในห้อง เลยมอบให้ไว้เป่าคลายเหงาเพคะ” หยูเหวินหยากล่าวเรื่องจริง ด้วยซวินนี้เป็นของเจ้าของร่างที่มักนำมาเป่าเพราะต้องอยู่ลำพังอย่างอ้างว้างโดดเดี่ยว นางจึงมีเพียงเสียงเพลง หนังสือ การวาดภาพ และงานบ้านงานเรือนเป็นเพื่อน ซึ่งวิญญาณดวงใหม่ในร่างเห็นมันผ่านความทรงจำที่ถูกทิ้งไว้

“เช่นนั้นเจ้าก็คืออนุคนใหม่ของเหิงเจี้ยงสินะ” องค์ชายสี่ย้อนถามด้วยน้ำเสียงตื่นใจ

“เพคะ หม่อมฉันมีนามว่าหยูเหวินหยาเพคะ” สองมือเธอประสาน ศีรษะโน้มลงเล็กน้อยอย่างงดงาม

“อ๋อ! นามช่างไพเราะ แต่น่าเสียดายนักที่ต้องเกิดมามีทุกข์ด้านรูปกายเช่นนี้” น้ำเสียงเขาแสดงความเสียดาย สายตาฉายแววสงสารนางอย่างชัดเจน

“ขอบพระทัยที่ทรงเข้าใจและไม่รังเกียจหม่อมฉันเพคะ แต่หม่อมฉันต้องขอให้พระองค์รีบเสด็จกลับเพคะ หม่อมฉันกลัวพระวรกายอันสูงส่งของพระองค์จะติดคำสาปร้ายจากหม่อมฉัน” เสียงใสเอื้อนเอ่ยดุจคนซื่อ ทำเอาองค์ชายสี่กลั้นความสำราญไม่ได้

“ฮ่าๆ คำสาปตามคำเล่าลือ ข้าว่าคงไม่มีหรอกกระมัง เพราะขนาดผีเสื้อสัตว์ที่ขึ้นชื่อว่าอ่อนโยนและรักสงบยังโบยบินมาเกาะตามตัวเจ้ามากมายเพียง

นี้ หากมีคำสาปจริง พวกมันย่อมสัมผัสได้เร็วกว่ามนุษย์เป็นแน่" หลี่ซื่อเอ่ยแล้วขำ เพราะคิดเห็นแตกต่างจากคำเล่าอ้าง นัยน์ตาองค์ชายสี่มองรอบกายหญิงสาวตรงหน้าที่ยังคงมีผีเสื้อเกาะตามร่างนาง

หยูเหวินหยาได้ยินเช่นนั้น ใจก็พลันเต้นแรง ด้วยทึ่งในความคิดและการวางตัวที่เป็นกันเองจนนางเกือบลืมชนชั้นที่แตกต่าง ทว่านางก็ไม่ได้บอกอุบายที่ตระเตรียม ด้วยใจหมายจะยลโฉมองค์ชายตรงหน้า

"เหตุใดเจ้าจึงมิออกไปรอรับข้าเล่า อย่าบอกว่ากลัวเรื่องรูปลักษณ์และคำสาปอีกนะ" องค์ชายสี่ถามต่อ

"เพคะ หม่อมฉันคิดเช่นนั้นจริง เพราะทุกคนไม่ได้มีความคิดเปิดกว้างเช่นองค์ชายเพคะ หม่อมฉันถึงต้องปลีกตัวมาอยู่เพียงลำพัง" เสียงหยูเหวินหยาหมองเศร้าชวนให้หดหู่นัก

"เฮ้อ! เหิงเจี้ยงนะเหิงเจี้ยง ทำเจ้าทุกข์ใจโดยไม่รู้ตัวเข้าแล้ว อย่าถือสาสหายข้าผู้นี้เลย นิสัยเช่นนี้เป็นมาแต่เล็กแล้ว และฮูหยินทั้งสองก็ไม่ได้รับการปฏิบัติแตกต่างจากเจ้าเท่าไรนักหรอก เพียงแต่เจ้าต้องเลิกเก็บตัว พยายามเข้าหาสามีให้มากกว่านี้" หลี่ซื่อสอนสั่งด้วยความหวังดี เขารู้นิสัยสหายรักว่าแท้จริงแล้วมิได้เลวร้าย แต่เมินเฉยจนดูเย็นชาเท่านั้น

"ขอบพระทัยที่ทรงเป็นห่วงหม่อมฉันเพคะ แต่ความจริงอย่างไรก็เปลี่ยนไม่ได้ หม่อมฉันมีรูปกายเช่นนี้ แม้แต่สหายยังไม่มี แล้วจะให้เข้าหาสามี หม่อมฉันเกรงว่าเขาจะกลัว หม่อมฉันไม่อยากเห็นท่าทีเช่นนั้นเพคะ"

หยูเหวินหยาทอดถอนใจ รำพึงรำพันถึงเมื่อก่อนที่ใบหน้าและร่างกายยังผิดรูป นึกถึงสายตาและการถูกหยามเหยียดสารพัด แม้ตอนนี้รูปลักษณ์จะเปลี่ยนไปแล้ว แต่นางก็ไม่ยินดีให้คนจิตใจคับแคบเหล่านั้นได้เห็น และไม่อยากถูกระรานจากสองฮูหยินที่เกรงกลัวว่านางจะแย่งสามี

"เช่นนั้นข้าจะเป็นสหายเจ้าเอง" องค์ชายหนุ่มบอกพร้อมรอยยิ้ม หยู-เหวินหยารู้สึกชื่นใจที่ไม่โดนรังเกียจ

ร่างหนาชี้ไปยังกรงนกที่แขวนไว้ด้านข้าง มันถูกจัดเตรียมไว้โดยคำสั่ง

ของนางที่ให้เซียงเซียงไปหามา พร้อมกับดอกไม้และผีเสื้อจำนวนมาก

“องค์ชายทอดพระเนตรในกรงนี้สิเพคะ หม่อมฉันก็เหมือนนกในกรงนี้ อยากจะมีสหายก็คงมีไม่ได้ ถึงองค์ชายจะลดพระเกียรติลงมาเพียงใด หม่อมฉันก็มิอาจไขว่คว้าเพคะ” เสียงเล็กตัดพ้อกับตนเอง

หลี่ซื่อได้ฟังก็ยิ่งสังเวช พลันเคลื่อนกายใหญ่เข้าไปใกล้กรงนก สองมือขาวเอื้อมไปเปิดประตูกรงนั้นทันที หมายให้นกที่ถูกจองจำโบยบินเป็นอิสระราวกับจะสื่อให้หยูเหวินหยาก้าวออกจากการเก็บตัวเป็นอิสระดั่งนกตัวนี้ ทว่านกตัวน้อยกลับไม่ขยับ มันทำเพียงจ้องมองประตูกรงที่เปิดอยู่ แต่ไม่ยอมโบยบิน

“ทำไมกัน” เสียงใหญ่อุทานด้วยความสงสัย

หยูเหวินหยาขยับกายเข้าไปใกล้ โน้มตัวลงเล็กน้อยแล้วเอ่ยบอก “นกตัวนี้ก็เหมือนหม่อมฉันเพคะ ถึงจะมีประตูกว้างให้ออกไป แต่รูปลักษณ์พิกลพิการมิอาจโบยบินไปสู่ฟ้ากว้าง คล้ายหม่อมฉันมิอาจออกไปสู่ที่สาธารณะ ด้วยเกรงว่าจะทำชื่อสกุลเหิงเสื่อมเสียเพคะ”

องค์ชายสี่รับรู้ได้ถึงความระทมทุกข์ที่แอบแฝงอย่างท่วมท้นในใจหญิงสาวนางนี้ นัยน์ตาสีน้ำตาลทอดมองร่างหยูเหวินหยาตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้าอีกครั้ง ภาพหญิงสาวที่พันหุ้มด้วยผ้าปิดทั้งศีรษะไม่เห็นแม้เรือนผม มีเพียงดวงตาที่อ่อนโยนและริมฝีปากที่พ้นผ้า ทั้งร่างกายแขนขาลำตัวของนางดูหนาใหญ่เกินสตรี เขาก็พลันเวทนาในความอาภัพของนางยิ่ง

“หากเจ้าออกไปไม่ได้ เช่นนั้นคราวหน้าข้าจะมาหาเจ้าเอง ข้าตกลงแล้วว่าต่อไปเจ้าคือสหายของข้า หยูเหวินหยา” เสียงใหญ่เอ่ยบอกด้วยความหนักแน่นและยิ้มอย่างมีไมตรี

ใจของหยูเหวินหยาเต้นแรงอีกครั้ง ขนาดปฏิเสธทุกหนทาง แต่เขาก็ยังคงหยิบยื่นมิตรภาพและบอกจะมาหานางอีกโดยไม่คิดรังเกียจ ริมฝีปากบางคลี่ยิ้มด้วยความดีใจ

หากเป็นไปได้นางอยากให้ชายตรงหน้าเป็นสามีมากกว่าก้อนน้ำแข็งไร้

ใจผู้นั้นเสียอีก

ยามดวงตะวันลาลับดับแสง ท้องฟ้ามืดมัวประดับด้วยดวงดาราพราว ระยับดาษดื่น ภายในเรือนซุ่นซู หยูเหวินหยานั่งบนเก้าอี้ไม้ มือจับพู่กันตวัดลายเส้นเป็นภาพวาด คราก่อนนางเคยวาดภาพเซียงเซียงที่เป็นสาวใช้และเป็นเหมือนสหายเพียงคนเดียวที่มี ครานี้นางบรรจงสรรค์สร้างภาพสหายใหม่อีกคน นั่นคือองค์ชายสี่หลี่ซื่อ

ปัง!

เสียงประตูห้องถูกเปิดอย่างแรง ทำเอาหยูเหวินหยาถึงกับตกใจ ยั้งปลายพู่กันแล้วมองอย่างสงสัยไปทางต้นเสียง

“คุณชาย!” เซียงเซียงอุทานเรียกผู้มาเยือนดั่งพายุด้วยความตื่นตระหนก

ร่างใหญ่ของเหิงเจี้ยงเคลื่อนเข้ามาอย่างอุกอาจ ใบหน้าหล่อเหลาถมึงทึงอย่างเด่นชัด เขาก้าวไปหาหยูเหวินหยาด้วยโทสะแรงกล้า

หยูเหวินหยาที่ได้ยินเสียงเซียงเซียงอุทานว่าคุณชาย ก็พอเดาได้ว่าคงเป็นเหิงเจี้ยงมาเยือน จึงรีบวางพู่กันและขยับกายมาด้านข้างโต๊ะ ยืนในท่าสงบเพื่อรอพบสามีตน แม้ภายนอกจะดูสงบนิ่ง แต่ในใจหยูเหวินหยากลับเต้นแรงด้วยความตื่นเต้น เพราะนี่คือครั้งแรกที่อนุภรรยาผู้นี้จะได้ยลโฉมสามี เพราะครั้งก่อนนางอยู่ใต้ผ้าคลุมมงคลทำให้เห็นได้เพียงเค้าร่าง จากนั้นก็หมดสติเพราะพิษไข้ไปเสียก่อน

ทันทีที่ร่างสูงใหญ่เผยตัว ดวงตาหวานก็เบิกโพลงด้วยความตกใจ รูปร่างชายตรงหน้าช่างสูงตระหง่าน แขนขาเรียวยาวกำยำ เรือนผมสีดำสนิทดุจพลอยนิล คิ้วเรียวเข้มสมส่วนกับโครงหน้าเรียว จมูกโด่งสันรับกับริมฝีปากหยักได้รูป นัยน์ตาสีนิลดำขลับคู่นั้น เพียงแรกพบสบตานางก็จำได้ทันทีว่าเขาคือชายในฝันที่เฝ้าถวิลหา

ใจของหญิงสาวเต้นถี่ ร่างเกร็งไปทั้งตัว เหตุใดสามีนางถึงมีหน้าตาพิมพ์

เดียวกับชายในฝันไม่ผิดเพี้ยนเช่นนี้ แต่ในความฝัน ริมปากหยักนั้นยิ้มละมุนเสมอ ดวงตาคมทอแสงแห่งรักทุกครั้ง ทว่าชายตรงหน้ากลับบึ้งตึง อีกทั้งนัยน์ตายังฉายแววเย็นชา เพียงแค่ปรายตามองก็รู้สึกถึงความกดดันมหาศาล

"เจ้านี่เจ้าเล่ห์เสียจริง กล้ามากถึงขนาดใช้เล่ห์เหลี่ยมจิ้งจอกหลอกล่อองค์ชายสี่" ร่างใหญ่แผดเสียงเข้ม หัวคิ้วขมวดชนแสดงความโกรธ

หยูเหวินหยาตกใจในคำที่ได้ฟัง มันรุนแรงจนใจเธอชา และที่หน้าตื่นใจไปกว่านั้นก็คือ แม้กระทั่งน้ำเสียงที่เปล่งออกมายังเหมือนกับเสียงของชายในฝันราวกับเป็นคนคนเดียวกัน ภาพความหวานซาบซ่าน ความอบอุ่นถูกฉีกทิ้งด้วยภาพปีศาจตรงหน้า

"ท่านพี่เอ่ยสิ่งใดหรือเจ้าคะ ข้าไม่เข้าใจ" หญิงสาวสะกดกลั้นอารมณ์พยายามตอบกลับด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง แต่เขากลับฟังแล้วเหมือนนางยอกย้อนแสร้งทำเป็นไม่รู้

"เจ้าหลอกล่อองค์ชายสี่มาเรือนนี้ แล้วใช้เล่ห์ขอให้พระองค์เป็นสหายและยอมรับปากจะพาเจ้าไปเที่ยวในวัง เจ้าจะบอกว่าไม่รู้เรื่องนี้รึ" ร่างสูงใหญ่มีสีหน้าตึงเครียด หากนางอยู่อย่างสงบเขาก็ยังพอรับได้ ถึงแม้คนอื่นจะกล่าวถึงเรื่องคำสาปก็ตาม แต่นางกลับกล้ายั่วยุให้องค์ชายสี่พาเข้าวังหลวง สตรีแบบนี้เขาแสนเดียดฉันท์

ในใจหยูเหวินหยาหน่วงหนัก นางแค่อยากเห็นพระพักตร์องค์ชายสี่ไม่ได้คิดหลอกล่อแต่อย่างใด ทั้งไม่เคยขอให้องค์ชายสี่เป็นสหายด้วยซ้ำ และไม่ได้ขอให้พาไปเที่ยวที่ใดทั้งสิ้น แต่สามีนางกลับมาพูดเองเออเองฝ่ายเดียวทั้งยังว่านางใช้เล่ห์จิ้งจอกอีก ความรู้สึกตอนนี้ทั้งเจ็บหน่วงและปวดหนึบ

หญิงสาวขบริมฝีปากอย่างอัดอั้น นับหนึ่งถึงสิบในใจก่อนตัดสินใจเอ่ยคำต่อ

"ข้าไม่เคยขอให้องค์ชายสี่พาไปที่ใด ส่วนเรื่องสหายนั้น องค์ชายเป็นฝ่ายเอ่ยเอง ข้าเป็นเพียงแค่หญิงศักดิ์ต่ำ เป็นแค่อนุลับๆ ของท่านพี่ แล้วข้าจะเอาอำนาจใดไปจูงใจองค์ชายผู้มากด้วยอำนาจบารมีได้ ท่านพี่เอ่ยเช่นนี้

ไม่ยุติธรรมกับตัวข้าเลย ข้าก็ถือว่าเป็นภรรยาท่าน แม้เพียงแค่ในนาม แต่ตัวข้าก็หวังอยู่อย่างสงบ ไม่แม้แต่จะออกไปสร้างความเดือดร้อนให้คนในจวน และยิ่งไม่เคยเตร็ดเตร่ไปมาให้คนเสียขวัญด้วยซ้ำ แค่นี้ข้ายังแสดงความจริงใจไม่พออีกหรือ”

มือนางสั่นเล็กน้อย ด้วยกำลังสะกดกลั้นความรู้สึกและน้ำตาไม่ให้ไหลต่อหน้าชายใจน้ำแข็งผู้นี้ เพราะหากเห็นน้ำตา เขาคงหาว่านางใช้เล่ห์เหลี่ยมจิ้งจอกเรียกร้องความสงสารอีกเป็นแน่

เหิงเจี้ยงถอนหายใจยาว ใจเขาสงบลงบ้างเมื่อได้ฟังความจากปากภรรยา ทว่าอีกใจก็ยังเคลือบแคลงในตัวนางอยู่ดี เพราะนางเคยใช้เล่ห์ทำให้เขายอมลดตัวไปรับนางเข้าจวนด้วยตัวเองมาแล้ว จึงพอรู้ว่านางฉลาดหลักแหลมเพียงใด

“ขอให้เป็นเช่นที่เจ้าว่าแล้วกัน หากไม่เป็นเช่นนั้นข้าคงอยู่เฉยไม่ได้ เพราะข้าเกลียดสตรีมากเล่ห์ที่ชอบเรียกร้องความสนใจเป็นที่สุด” ร่างใหญ่ลั่นคำหนักแล้วจากไปอย่างหุนหันราวกับพายุเช่นเดียวกับตอนมา

ทันทีที่ร่างสามีลับสายตา หยูเหวินหยาพลันทรุดกายลงบนพื้นทันที ความเจ็บหน่วงกลางใจที่ได้รับทำให้ลุกไม่ไหว จนเซียงเซียงต้องเข้ามาพยุง มือเล็กแกะผ้าพันใบหน้าออก เผยน้ำตาที่ท่วมท้นทะลัก

“คุณหนู! อย่าร้องอีกเลยเจ้าค่ะ” มือเล็กของสาวใช้จับผ้าเช็ดซับหยาดน้ำใสที่ไหลรินจากดวงตาหวาน ใจนางเจ็บไม่น้อยไปกว่าคุณหนู เพราะนางได้ยินและรับรู้เรื่องราวทุกสิ่ง รวมถึงรู้ด้วยว่าคุณหนูไม่ได้เอ่ยขอสิ่งใดจากองค์ชายสี่สักอย่าง นางจึงเข้าใจความรู้สึกที่กล้ำกลืนนี้ของคุณหนูเป็นอย่างดี

ในยามสายที่ดวงอาทิตย์สาดแสงอ่อน สายลมแผ่วเบาพัดผ่านเรือน ซุ่นซูจนกลิ่นดอกไม้หอมฟุ้งสดชื่น หยูเหวินหยาตัดสินใจละทิ้งความเศร้าสลด นางกลับมาลุกขึ้นยืนหยัดใหม่อีกครั้ง มือเล็กปักดอกไม้สีสดสวยลงในแจกันลายเมฆาเขียว โดยมีหมอหรงจุ้ยรูปงามดั่งอิสตรีคอยส่งดอกไม้ให้อยู่ข้างกาย

ขณะที่เซียงเซียงไปเตรียมสำรับอาหารว่าง

ชิวหูกุนซือคนสนิทของเหิงเจี้ยงเข้ามาในเรือนตามคำสั่งเจ้านาย ที่ให้มาแจ้งว่าในวันพรุ่งจะพานางเข้าวังตามบัญชาขององค์ชายสี่ แต่เมื่อมาถึงกลับพบชายร่างสูงโปร่ง ใบหน้าหวานประหนึ่งหญิงสาวคอยส่งดอกไม้ให้นายหญิงน้อยของตน ทั้งสองยังส่งรอยยิ้มให้กันอีก

ชายหนุ่มเห็นเช่นนั้นก็พลันอดคิดถึงเรื่องบัดสีไม่ได้ จึงส่งเสียงกระแอมดังคล้ายจะเตือนทั้งสองว่ามีผู้อื่นดูอยู่ เมื่อหยูเหวินหยากับหรงจุ้ยได้ยินเสียงก็หยุดมือแล้วหันมองตาม ปรากฏว่าผู้มาเยือนคือชิวหู คนสนิทของเหิงเจี้ยงทั้งสองจึงยันกายลุกขึ้นยืนต้อนรับผู้มาใหม่

“คารวะน้อยหญิงน้อย มิทราบว่ากำลังสนุกกับสิ่งใด ถึงส่งเสียงหัวเราะดังไปยังประตูเรือน” เสียงใหญ่ถามอย่างนอบน้อม ทว่าแฝงความดุเข้มเอาไว้ทั้งยังส่งสายตาชำเลืองมองหรงจุ้ย คล้ายไม่พึงใจในตัวหมอผู้นี้ที่มาสนิทสนมใกล้ชิดกับภรรยาผู้เป็นนาย ซึ่งหยูเหวินหยาก็พอดูออกในทันที

“ข้ากำลังจัดดอกไม้ และท่านหมอก็มาช่วยข้าเลือกว่าดอกใดเข้ากัน” เสียงใสเอ่ยพร้อมแย้มยิ้มอย่างสุขุม นางวางตัวคนละแบบยามอยู่กับหรงจุ้ยซึ่งชิวหูที่ฉลาดเป็นกรดก็พอมองออก จึงถามหยั่งเชิงต่อ

“แล้วท่านหมอไม่มีกิจใดทำหรือ ถึงว่างมานั่งเล่นดอกไม้กับนายหญิงน้อยเช่นนี้” วาจาของชิวหูแอบแฝงความนัย เขาจะสื่อให้หมอผู้นี้รู้ว่าตัวเองไม่ทำหน้าที่หมอ แต่มาเสนอทำในสิ่งที่ไม่ใช่หน้าที่

หรงจุ้ยที่ก้มศีรษะอย่างนอบน้อมได้ฟังก็อึดขุ่นข้องไม่ได้ แต่ก็พยายามสงบนิ่งไม่แสดงท่าทีใดๆ เพราะชายตรงหน้าหล่อเหลาต้องตาเขายิ่ง

“ข้าน้อยมาดูแลสุขภาพนายหญิงน้อย เพราะช่วงก่อนนายหญิงน้อยป่วยข้าเลยเกรงว่านายหญิงน้อยอาจป่วยอีกได้” หรงจุ้ยตอบ เสียงของเขาเล็กเหมือนสตรีจนชิวหูถึงกับอึ้งไปชั่วครู่

“ท่านชิวหูมาหาข้ามีเรื่องอันใดหรือ” หยูเหวินหยาเห็นบทสนทนาเงียบไป จึงเอ่ยถามขึ้นทันที

“อ้อ! ข้าน้อยรับคำจากคุณชายให้มาแจ้งนายหญิงน้อย ว่าในวันพรุ่งคุณชายจะพานายหญิงน้อยเข้าวังตามรับสั่งขององค์ชายสี่ขอรับ” ชิวหูกล่าวบอกจุดประสงค์ของการมา

“ขอบคุณมาก ไว้ข้าจะเตรียมตัว” หยูเหวินหยาตอบรับ

“เช่นนั้นข้าน้อยขอตัว” ร่างใหญ่ค้อมตัวลา

ทว่าในจังหวะนั้นนางเห็นสายตาระยิบระยับที่หรงจุ้ยทอดมองไปยังร่างที่ก้มโค้ง ก็รู้ได้ทันทีว่ามันเหมือนสายตาหญิงสาวที่จ้องมองชายที่ต้องใจ ในฐานะสหายนางก็อดไม่ได้ที่จะยื่นมือเข้าช่วยเหลือ

“ประเดี๋ยวก่อน! ข้ามีเรื่องอยากรบกวนท่านได้หรือไม่” หยูเหวินหยาเอ่ยยั้ง

“เรื่องใดขอรับ ขอให้บอกมา หากไม่หนักหนา ช่วยได้ข้าน้อยก็จะช่วยขอรับ”

“ข้าขอวานท่านไปซื้อของที่ตลาดได้หรือไม่”

“อ้อ! หากเป็นเรื่องนั้นย่อมได้ขอรับ นายหญิงน้อยอยากได้สิ่งใดขอให้บอกมาขอรับ ข้าน้อยจะรีบไปในทันที” ชิวหูรีบตกลง

“ดีเลย ขอบคุณท่านมาก แต่ท่านแค่ไปช่วยถือก็พอ เพราะข้าบอกสิ่งที่ต้องการแก่ท่านหมอไว้แล้ว ประเดี๋ยวท่านหมอจะเป็นผู้ไปเลือกให้ข้า ขอให้ท่านช่วยอำนวยความสะดวกด้วย”

หรงจุ้ยได้ฟังก็พลันตกตะลึงที่นายหญิงน้อยกล่าวเช่นนั้น แต่เขาก็นิ่งไม่พูดสิ่งใด เพราะหากได้ไปกับชายตรงหน้า ต่อให้ต้องปีนหน้าผาเขาก็จะไปทันที ในใจหรงจุ้ยลอบร่ำร้องด้วยความดีใจ

“ท่านหมอเป็นชายชาตรี คงมิต้องห่วง ข้าน้อยคงไม่จำเป็นต้องไปช่วยหรอกขอรับ”

“ข้าคงขอมากไปสินะ คงทำท่านลำบาก ข้าขออภัย” หยูเหวินหยาตัดบทด้วยคำขอโทษ ทำเอาชิวหูรู้สึกผิดที่ปฏิเสธ จึงรีบตอบรับด้วยความเกรงใจ

“ไม่ต้องขอรับ ข้าน้อยยินดี” สิ้นเสียงตอบ ชิวหูก็หมุนกายเดินนำหรงจุ้ย

ไปทำกิจตามคำขอของนายหญิงน้อย

ร่างโปร่งของหรงจุ้ยขยับตามทันที ในขณะที่ขาก้าวตาม เขาหันกลับไปมองหยูเหวินหยา ก่อนขยิบตาเหมือนส่งสัญญาณว่าขอบคุณ

นายหญิงน้อยก็ยิ้มกว้างให้สหายใหม่ในร่างชายแต่ใจหญิง นางสัมผัสได้ว่าเขาเป็นคนดี มีความจริงใจไม่เสแสร้ง จึงยอมคบหาและคอยช่วยเหลือ ส่วนเขาจะขโมยใจลูกน้องของชายหน้าน้ำแข็งได้หรือไม่นั้นก็อยู่ที่พรหมลิขิตแล้ว นางคิดเช่นนั้น

ณ ตลาดกลางเมือง ชิวหูรู้สึกอึดอัด เพราะไม่เพียงแค่ต้องออกมาซื้อของกับบุรุษด้วยกันเท่านั้น ชายคนนี้ยังมีท่าทีดั่งสตรี คอยชม้อยชม้ายชายตาแลเขาตลอด ซึ่งเขาก็แสร้งทำเป็นไม่เห็น หวังให้การซื้อของนี้สิ้นสุดโดยเร็ว

หรงจุ้ยพาชิวหูมายังร้านสมุนไพร เขาบอกชื่อสมุนไพรแก่เจ้าของร้านเสียหลายชื่อ จึงใช้เวลานานกว่าจะจัดเสร็จ ในระหว่างนั้นหรงจุ้ยก็ได้ทีพาชายหล่อเหลาไปเลือกซื้อของ โดยอ้างคำของหยูเหวินหยาว่านายหญิงน้อยฝากซื้อ ทำเอาชิวหูต้องเดินตามหรงจุ้ยต้อยๆ และถือนั่นถือนี่ตามใจชายอ้อนแอ้นผู้นี้

“ท่านชิวหู ท่านว่าป้ายหยกนี้งามหรือไม่” หรงจุ้ยพยายามชูหยกให้ชายหนุ่มหน้าบึ้งดู แต่เขากลับปัดออกด้วยรู้สึกอายสายตาผู้คนที่จ้องมอง หยกเขียวจึงร่วงหล่นลงบนพื้นหักเป็นสองซีกในทันที แทนที่หรงจุ้ยจะได้หยกสวยกลับกลายเป็นว่าต้องได้หยกเสีย ทั้งยังต้องเสียเงินจ่ายค่าหยกที่หักและนำกลับมาโดยปริยาย

ร่างใหญ่ของชิวหูรีบเดินนำกลับไปยังร้านสมุนไพร หมายไปรับของแล้วรีบจบภารกิจที่น่าอึดอัดนี้เสียที เมื่อสองร่างใกล้ถึงจวน จู่ๆ ม้าพยศตัวใหญ่ก็วิ่งมาอย่างคึกคะนอง หรงจุ้ยพลันปรี่กายเข้าไปผลักร่างใหญ่กว่าจนล้มลง หลบพ้นทางม้าพร้อมกัน

ร่างอรชรของหรงจุ้ยทาบทับบนกายกำยำของชายชาตินักรบ มัดกล้าม

ของชายเบื้องล่างแข็งแกร่งจนชายใจหญิงอ่อนระทวย ใบหน้าเรียวหวานดุจสตรีเข้าใกล้ใบหน้าคมเข้ม ปลายเส้นผมสีน้ำตาลสลวยของหรงจุ้ยสยายลงปรกระต้นคอ ยิ่งขับให้ชายตรงหน้างามเหมือนสตรีมากยิ่งขึ้น

ชั่วพริบตานั้นใจชายชาตรีอย่างชิวหูพลันกระตุกเต้น ในแวบหนึ่งเขาเห็นชายตรงหน้าเป็นหญิงงามชวนเคลิ้มฝัน ทันใดนั้นสติสัมปชัญญะก็กลับมา แล้วนึกได้ว่าคนตรงหน้าคือบุรุษเพศเดียวกัน จึงรีบใช้แขนที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามดันร่างชายที่เบาดุจสตรีออก

ด้านหรงจุ้ยถึงกับหน้าแดงก่ำ เขาหมายช่วยผลักกายใหญ่ให้พ้นทางม้าไม่ได้ตั้งใจให้เกินเลย แต่อีกใจก็ปลื้มปริ่มที่ได้สัมผัสชายองอาจผู้นี้อย่างแนบชิด ใจเขาเลยยิ่งลุ่มหลงชิวหูจนยากจะถอนตัว มือขาวหยิบหยกครึ่งซีกที่หักยัดใส่มือใหญ่ของชิวหูในทันที

"ท่านทำหัก ดังนั้นท่านต้องรับผิดชอบ ช่วยรับไปหนึ่งซีก" เสียงหวานเอ่ยบอก พร้อมรีบเดินนำออกไปด้วยกลัวชายหนุ่มจะปฏิเสธ

ชิวหูมองหยกเขียวในมือ เขาไม่ได้ชอบหยกนี้ แต่คำที่ได้ฟังเมื่อครู่บอกว่าเขามีส่วนทำให้มันหัก ดังนั้นเขาควรเก็บไปครึ่งหนึ่ง เมื่อตรองความนั้นชั่วครู่แล้วก็ตัดสินใจกำหยกไว้ในมือก่อนเดินกลับจวน

ยามรัตติกาล ดวงจันทร์สาดแสงนวลผ่อง ทั่วทั้งจวนดับแสงตะเกียงเพื่อเข้าสู่นิทรา หยูเหวินหยาหลับพริ้มอย่างอ่อนเพลีย ดวงจิตดำดิ่งลงลึกเห็นภาพฝัน ผ่านหมอกควันลอยเลื่อนลงสู่พื้นดิน ราตรีนี้นางพบว่าตัวเองมีฤทธิ์เดช ล่องลอยจากฟ้าลงสู่เบื้องล่างหมายช่วยวิญญาณผู้น่าสงสาร

"หยุดประเดี๋ยวนี้ ท่านกำลังทำวิญญาณนี้เจ็บ" สิ้นเสียงหวาน กายกำยำสูงใหญ่ในชุดดำก็หันมาจ้องมอง เขาคือชายคนเดียวกับในฝันเช่นทุกครา แต่นางในตอนนี้ไม่รู้จักและมีสัมพันธ์ลึกซึ้งใดกับเขา ร่างใหญ่ขมวดคิ้วเข้มแล้วจ้องตาดุใส่อย่างน่าเกรงขาม

"ไม่ใช่เรื่องของเจ้า ปีศาจตัวนี้มากเล่ห์ หากมิกำจัด ไม่นานคงเป็น

ภัยร้าย” เสียงห้าวหาญบอก แต่นางกลับยอมไม่ได้

“ผิดอะไรก็ไปตัดสินในนรกเถิด ไม่ควรมาทำการเองเยี่ยงนี้นะท่านยมทูต” นางตักเตือนชายตรงหน้า ทว่าเขากลับไม่พอใจ ด้วยเขาคือยมทูตระดับสูงที่ทำงานขึ้นตรงต่อท่านเจ้านรก ดังนั้นสิ่งใดที่เขาตรองแล้วว่าดี เจ้านรกก็ย่อมว่าดีด้วย

“เจ้าอย่ายุ่งเลยดีกว่า กลับไปยังที่ของเจ้าเถิด” เสียงใหญ่บอกปัด ทว่านางดึงดันจะยุ่งเกี่ยว เพราะอดสงสารวิญญาณนั้นไม่ได้

ร่างบางพลันเดินเข้าไปใกล้ขึ้น ทว่าจังหวะนั้นเอง วิญญาณที่ล้มพับบนพื้นก็อาศัยจังหวะที่ทั้งคู่สนทนากันเบี่ยงหลบดาบใหญ่ของร่างในชุดดำทะมึน แล้วหมายมุ่งไปดูดไอเซียนจากกายเล็ก มือที่เต็มไปด้วยเล็บยาวดุจหอกแหลมพุ่งเข้าใส่ร่างบาง ยมทูตรีบปรี่เข้าโอบพาสองร่างถลาไปพร้อมกัน ทั้งสองหมุนตวัดกอดกันแน่นแล้วแอบอิงที่ต้นไม้ใหญ่

นัยน์ตาคมจับจ้องใบหน้าหวานที่งามจนเขายากจะละสายตาได้ ในขณะที่ร่างบางก็จ้องหน้ายมทูตที่ใกล้เพียงฝ่ามือ สองร่างประชิดแนบแน่นจนความร้อนถ่ายเทและแผ่ซ่าน

“เจ้าปลอดภัยดีหรือไม่” เสียงทุ้มนิ่งเรียบเอ่ยถาม ทว่าช่างทรงเสน่ห์เสียจนนางใจสั่นไหว ดวงตากลมยังคงจ้องใบหน้าคมไม่วางตา จังหวะนั้นเอง นางก็เห็นอกกำยำถูกกรงเล็บแหลมแทงทะลุร่างใหญ่

“ท่านยมทูต!” นางร้องเสียงดังลั่นอย่างตื่นตระหนก

หยูเหวินหยาหลุดออกจากห้วงฝัน ร่างบางหอบหายใจถี่ ความรู้สึกตื่นตระหนกยังคงค้างคาอยู่ในใจไม่เลือนหาย

“ข้าฝันอีกแล้ว ฝันเห็นท่านอีกแล้ว ท่านเป็นใครกันแน่ ท่านคือยมทูตอย่างนั้นหรือ แล้วที่ท่านเคยเรียกข้าในฝันว่าอี้หลิน แสดงว่าชื่อนี้คือชื่อของหญิงคนนั้นแน่ๆ แต่ยามนี้ข้าไม่ได้นอนอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ แล้วเหตุไฉนจึงฝันถึงท่านทั้งคู่ได้เล่า”

หยูเหวินหยารำพึงรำพันอย่างสงสัย นางฝันบ่อยเหลือเกิน ฝันราวกับว่านางคือหญิงคนนั้น แต่จะเป็นไปได้อย่างไร นางเลยสันนิษฐานว่าถ้าไม่ใช่ดวงจิตที่หลงเหลืออยู่ที่ต้นไม้โบราณนั้น ก็แสดงว่าคงเป็นความทรงจำของเจ้าของร่างนี้เป็นแน่